

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)
της 28ης Σεπτεμβρίου 2004 *

Στην υπόθεση T-310/00,

MCI, Inc., πρώην MCI WorldCom, Inc., ακολούθως WorldCom, Inc., με έδρα το Ashburn της Βιργινίας (Ηνωμένες Πολιτείες), εκπροσωπούμενη αρχικώς από τον K. Lasok, QC, και τους δικηγόρους J.-Y. Art και B. Hartnett, ακολούθως δε από τον K. Lasok, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

προσφεύγουσα,

υποστηριζόμενη από:

την **Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας**, εκπροσωπούμενη από τον W.-D. Plessing και την B. Muttelsee-Schön,

παρεμβαίνουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης αρχικώς από τους P. Oliver, P. Hellström και L. Pignataro, ακολούθως δε από τους Oliver και Hellström, επικουρούμενους από τον N. Khan, barrister, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

υποστηριζόμενης από:

τη Γαλλική Δημοκρατία, εκπροσωπούμενης από τους G. de Bergues και F. Million, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

παρεμβαίνουσα,

που έχει ως αντικείμενο αίτημα περί ακυρώσεως της αποφάσεως 2003/790/ΕΚ της Επιτροπής, της 28ης Ιουνίου 2000, με την οποία κηρύσσεται ασυμβίβαστη προς την κοινή αγορά και τη Συμφωνία ΕΟΧ [πράξη συγκεντρώσεως] (Υπόθεση COMP/M.1741 — MCI WorldCom/Sprint) (ΕΕ 2003, L 300, σ. 1),

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους J. Pirrung, πρόεδρο, A. W. H. Meij και N. J. Forwood, δικαστές, γραμματέας: J. Plingers, υπάλληλος διοικήσεως,

λαμβάνοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της ακροάσεως της 30ής Μαρτίου 2004,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς και διαδικασία ενώπιον της Επιτροπής

- ¹ Η MCI, Inc., πρώην MCI WorldCom, Inc., ακολούθως δε WorldCom, Inc. (στο εξής: WorldCom), και η Sprint Corp. (στο εξής: Sprint) είναι αμφότερες επιχειρήσεις τηλεπικοινωνιών παγκόσμιας εμβέλειας, με έδρα τις Ηνωμένες Πολιτείες. Το 1999 ο κύκλος εργασιών σε παγκόσμιο επίπεδο της WorldCom, ανερχόταν σε περίπου 37 δισεκατομμύρια δολάρια Ηνωμένων Πολιτειών (USD), ενώ εκείνος της Sprint σε περίπου 17 δισεκατομμύρια. Μέχρι πρόσφατα, οι δραστηριότητες της Sprint στην Ευρώπη ασκούνταν, στο σύνολό τους ή σε μεγάλο βαθμό, μέσω της Global One, κοινής επιχειρήσεως συσταθείσας το 1995 από κοινού με την Deutsche Telekom και την France Télécom.
- ² Οι WorldCom και Sprint υπέγραψαν στις 4 Οκτωβρίου 1999 συμφωνία και σχέδιο συγχωνεύσεως που αντιστοιχεί στον ορισμό συγκεντρώσεως κατά την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού (ΕΟΚ) 4064/89 του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1989, σχετικά με τον έλεγχο συγκεντρώσεων μεταξύ επιχειρήσεων [ΕΕ L 395, σ. 1, διορθωτικά στην ΕΕ 1990, L 257, σ. 13, ο οποίος καταργήθηκε έκτοτε με τον κανονισμό (ΕΚ) 139/2004 του Συμβουλίου, της 20ής Ιανουαρίου 2004, για τον έλεγχο των συγκεντρώσεων μεταξύ επιχειρήσεων (ΕΕ L 24, σ. 1)]. Η συγχώνευση επρόκειτο να πραγματοποιηθεί μέσω της ανταλλαγής μετοχών της Sprint έναντι μετοχών της WorldCom, για ποσό εκτιμώμενο αρχικώς σε 127 δισεκατομμύρια USD.

- 3 Με έγγραφο της 20ής, 26ης και 28ης Οκτωβρίου 1999, οι WorldCom και Sprint ενημέρωσαν την Επιτροπή σχετικά με την εν λόγω συμφωνία, γνωστοποιώντας της τους λόγους για τους οποίους έκριναν ότι η επίδικη πράξη δεν είχε κοινοτική διάσταση, κατά την έννοια του άρθρου 1 του κανονισμού 4064/89, οπότε δεν υφίστατο υποχρέωσή τους να της την κοινοποιήσουν δυνάμει του εν λόγω κανονισμού. Ισχυρίστηκαν μεταξύ άλλων ότι, στον βαθμό που η Sprint ανέλαβε συμβατικώς δέσμευση έναντι της WorldCom να θέσει τέρμα στη συμμετοχή της στην Global One πριν από την υλοποίηση της συγχωνεύσεως, ο υπολογισμός του συνολικού κύκλου εργασιών που πραγματοποίησε η Sprint στην Κοινότητα, κατά την έννοια του άρθρου 5 του κανονισμού 4064/89, δεν υπήρχε υποχρέωση να περιλαμβάνει το μερίδιό της στον κύκλο εργασιών της Global One.
- 4 Η Επιτροπή αμφισβήτησε στις 29 Οκτωβρίου 1999 την άποψη αυτή και πληροφόρησε τις ενδιαφερόμενες ότι επρόκειτο να λάβει υπόψη το μερίδιο της Sprint στον κύκλο εργασιών της Global One, γεγονός που την υποχρέωνε να συναγάγει ότι η μελετώμενη πράξη συγκεντρώσεως είχε κοινοτική διάσταση. Γνωστοποίησε ότι ο υπολογισμός των κύκλων εργασιών για τον προσδιορισμό του αν συγκεκριμένη πράξη συγκεντρώσεως προσλαμβάνει κοινοτική διάσταση πρέπει να πραγματοποιείται κατά την ημερομηνία υπογραφής της συμφωνίας συγχωνεύσεως ή ενόψει της πραγματικής καταστάσεως που ίσχυε κατά την ως άνω ημερομηνία ή το αργότερο κατά την ημερομηνία κατά την οποία γεννάται η υποχρέωση κοινοποιήσεως. Κατ' αυτή, ο κύκλος εργασιών, προϊόν ορισμένων δραστηριοτήτων, δεν μπορεί να αφαιρεθεί παρά μόνον οσάκις η κοινοποιηθείσα συμφωνία συνοδεύεται από ρήτρα αναστολής προβλέπουσα την εκχώρηση των εν λόγω δραστηριοτήτων ή εφόσον οι δραστηριότητες αυτές εκχωρήθηκαν μεταξύ του κλεισίματος των λογαριασμών και της υπογραφής της οριστικής συμφωνίας συγχωνεύσεως. Η Επιτροπή θεώρησε ότι αυτό δεν συνέβαινε εν προκειμένω.
- 5 Με πράξη της 10ης Ιανουαρίου 2000 (στο εξής: κοινοποίηση), παραληφθείσα από την Επιτροπή στις 11 Ιανουαρίου, οι WorldCom και Sprint (στο εξής: κοινοποιούντα μέρη) κοινοποίησαν από κοινού το σχέδιό τους περί συγκεντρώσεως, σύμφωνα με το άρθρο 4, παράγραφος 1, του κανονισμού 4064/89, «υπό την επιφύλαξη της θέσεως των μερών έναντι των ζητημάτων αρμοδιότητας αφορώντων την προσμέτρηση του κύκλου εργασιών της Global One σ' αυτόν της Sprint».
- 6 Η Sprint συνήψε στις 21 Ιανουαρίου 2000 τυπική συμφωνία με τις Deutsche Telekom και France Télécom, δυνάμει της οποίας αποσυρόταν από την Global One.

- 7 Τα κοινοποιούντα μέρη ενημέρωσαν στις 2 Φεβρουαρίου 2000 την Επιτροπή περί της εν λόγω συμφωνίας και πρότειναν δέσμευση κατά την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 2, του κανονισμού 4064/89, δυνάμει της οποίας η Sprint όφειλε να μετέλθει οποιοδήποτε μέσο προκειμένου να φέρει σε αίσιο πέρας, χωρίς αδικαιολόγητη καθυστέρηση, την αποχώρησή της από την Global One, στο δε μεσοδιάστημα να μη συμμετέχει με κανένα τρόπο στην τρέχουσα διαχείριση της Global One. Τα κοινοποιούντα μέρη απηύθυναν στις 10 Φεβρουαρίου 2000 στην Επιτροπή υπόμνημα εκθέτοντα τις απόψεις τους επί της επιπτώσεως που επρόκειτο να έχει η αποχώρηση της Sprint από την Global One στη διάρθρωση του ανταγωνισμού επί των επιδίκων αγορών και αναφέροντας τους λόγους οι οποίοι, κατά την άποψή τους, τους επέτρεπε να ανακαλέσουν την κοινοποίηση.
- 8 Εκτιμώντας ότι η προταθείσα δέσμευση ήταν ανεπαρκής, ότι η επίδικη πράξη συγκεντρώσεως ενέπιπτε σαφώς στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 4064/89 και ότι υφίσταντο σοβαρές αμφιβολίες ως προς τη συμβατότητά της προς την κοινή αγορά, η Επιτροπή αποφάσισε στις 21 Φεβρουαρίου 2000 να κινήσει τη διαδικασία σύμφωνα με το άρθρο 6, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του κανονισμού 4064/89. Εντόπισε τρεις αγορές έναντι των οποίων η συγκέντρωση ήγειρε ζητήματα ανταγωνισμού. Την αγορά της «συνδετικότητας στο Διαδίκτυο του υψηλότερου δυνατού επιπέδου ή παγκόσμιας συνδετικότητας», εκείνη των παγκοσμίων υπηρεσιών τηλεπικοινωνιών και εκείνη της διεθνούς φωνητικής τηλεφωνίας.
- 9 Αφού έλαβε διάφορες πληροφορίες σε απάντηση υποβληθεισών, δυνάμει του άρθρου 11 του κανονισμού 4064/89, αιτήσεων, η Επιτροπή απέστειλε στις 3 Μαΐου 2000 προς τα κοινοποιούντα μέρη κοινοποίηση των αιτιάσεων, κατά την έννοια του άρθρου 12, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 447/98 της Επιτροπής, της 1ης Μαρτίου 1998, σχετικά με τις κοινοποιήσεις, τις προθεσμίες και τις προβλεπόμενες από τον κανονισμό 4064/89 ακροάσεις [ΕΕ L 61, σ. 1, στο εξής: κανονισμός εφαρμογής, ο οποίος καταργήθηκε έκτοτε με τον κανονισμό (ΕΚ) 802/2004 της Επιτροπής, της 7ης Απριλίου 2004, για την εφαρμογή του κανονισμού 139/2004 (ΕΕ L 133, σ. 1], με την οποία εξέθεσε ότι η μελετώμενη συγκέντρωση θα ελάμβανε τη μορφή δεσπίζουσας θέσεως υπέρ των κοινοποιούντων μερών ή θα ενίσχυε τη δεσπίζουσα θέση της WorldCom στην αγορά της συνδετικότητας του Διαδικτύου του πλέον υψηλού επιπέδου καθώς και στην αγορά των παγκοσμίων υπηρεσιών τηλεπικοινωνιών στις πολυεθνικές επιχειρήσεις. Τα κοινοποιούντα μέρη απάντησαν στην εν λόγω κοινοποίηση αιτιάσεων στις 22 Μαΐου 2000.

- 10 Κατόπιν πολλών συσκέψεων με αντικείμενο την εξέταση των ενδεχομένων μέτρων επανορθώσεως, τα κοινοποιούντα μέρη υπέβαλαν στην Επιτροπή, με έγγραφο της 8ης Ιουνίου 2000, δέσμευση («μέτρα επανορθώσεως») δυνάμει του άρθρου 8, παράγραφος 2, του κανονισμού 4064/89 και του άρθρου 18, παράγραφος 2, του κανονισμού εφαρμογής, σχετικά με την παύση των δραστηριοτήτων της Sprint στο Διαδίκτυο.
- 11 Στις 5 Ιουνίου 2000, η Επιτροπή συγκάλεσε σε σύσκεψη τη συσταθείσα με το άρθρο 19 του κανονισμού 4064/89 συμβουλευτική επιτροπή σε θέματα συγκεντρώσεων μεταξύ επιχειρήσεων. Η εν λόγω επιτροπή συνήλθε στις 22 Ιουνίου 2000 και εξέδωσε τη γνώμη της αυθημερόν.
- 12 Στις 26 Ιουνίου 2000, ο επιφορτισμένος με τις υποθέσεις ανταγωνισμού Επίτροπος Monti μετέβη στην Ουάσινγκτον (Ηνωμένες Πολιτείες) προκειμένου να συναντηθεί με εκπροσώπους του Department of Justice (Υπουργείου Δικαιοσύνης, στο εξής: DoJ). Στα πλαίσια συνεντεύξεως τύπου, δήλωσε επί τόπου ότι είχε την πρόθεση να προτείνει στην Επιτροπή την απαγόρευση της σχεδιαζόμενης συγκεντρώσεως.
- 13 Τα κοινοποιούντα μέρη απέστειλαν στις 27 Ιουνίου 2000 τηλεομοιοτυπικώς δύο έγγραφα προς την Επιτροπή, η οποία τα παρέλαβε αυθημερόν, όπου δήλωναν ρητώς ότι ανακαλούν, αφενός, την υποβληθείσα στις 8 Ιουνίου 2000 δέσμευση και, αφετέρου, την κοινοποίηση της 11ης Ιανουαρίου 2000. Το δεύτερο έγγραφο περιελάμβανε την ακόλουθη δήλωση:

«Τα μέρη δεν προτίθενται πλέον να εφαρμόσουν το σχέδιο συγκεντρώσεως υπό την υποβληθείσα με την κοινοποίηση μορφή. Στο μέτρο που τα μέρη θα αποφασίσουν να συγχωνεύσουν τις δραστηριότητές τους υπό άλλη μορφή στο μέλλον θα υποβάλουν τις ενδεδειγμένες κοινοποιήσεις στο πλαίσιο της εφαρμοστέας νομοθεσίας επί θεμάτων συγκεντρώσεων».

- 14 Την ίδια ημέρα το DoJ προσέφυγε επισήμως στο District Court of Columbia (επαρχιακό δικαστήριο της Columbia), υποβάλλοντας καταγγελία εις βάρος των WorldCom και Sprint, αιτούμενο την αναγνώριση ότι το σχέδιό τους περί συγχωνεύσεως παραβίαζε τον Clayton Antitrust Act του 1914 (αντιμονοπωλιακός νόμος Clayton του 1914) και διώκον την έκδοση διαρκούς διαταγής απαγορεύσεως στις ως άνω επιχειρήσεις να θέσουν σε εφαρμογή την επίδικη συμφωνία συγκεντρώσεως. Η ανωτέρω καταγγελία στηριζόταν στα στρεφόμενα κατά του ανταγωνισμού αποτελέσματα που επρόκειτο να έχει προφανώς η συμφωνία στην αγορά της προμηθείας υπηρεσιών δικτύου του βασικού δικτύου του Διαδικτύου καθώς και σε ορισμένες άλλες αγορές.
- 15 Επίσης στις 27 Ιουνίου 2000 η Sprint κοινοποίησε μέσω της ιστοσελίδας της στο Διαδίκτυο ανακοινωθέν τύπου σχετικά με την ένδικη διαδικασία που κίνησε το DoJ, ανακοινωθέν το οποίο κατέληγε ως εξής:

«Η Sprint ευελπιστεί ότι η συγκεκριμένη πράξη συγχωνεύσεως θα έχει εύλογη έκβαση. Τα απορρέοντα εξ αυτής πλεονεκτήματα για το κοινό είναι υπερβολικά σημαντικά για να απεμποληθούν».

- 16 Επίσης την ίδια ημέρα δημοσιεύθηκε μέσω της ιστοσελίδας στο Διαδίκτυο του ABC News, το ακόλουθο σχόλιο:

«[...] οι γνωστοποιηθείσες εκ μέρους των δύο επιχειρήσεων δηλώσεις είναι προφανώς ενδεικτικές του ότι δεν παραιτήθηκαν πλήρως από τη μελετώμενη μεγαλοσυγκέντρωση αξίας ύψους 128 δισεκατομμυρίων δολαρίων. Ο Peter Lucht, εκπρόσωπος τύπου της WorldCom, δεν θέλησε να μιλήσει επί του αν είχαν θέσει τέρμα στη [δημόσια προσφορά εξαγοράς] τους. “Η υπόθεση εξακολουθεί να εκκρεμεί ενώπιον των αμερικανικών αρχών” δήλωσε ο Lucht».

- 17 Η Επιτροπή, στηριζόμενη, ιδίως, στο άρθρο 8, παράγραφος 3, του κανονισμού 4064/89, εξέδωσε στις 28 Ιουνίου 2000 την απόφαση 2003/790/ΕΚ με την οποία κηρύσσεται ασυμβίβαστη προς την κοινή αγορά και τη Συμφωνία ΕΟΧ πράξη συγκεντρώσεως (Υπόθεση COMP/M.1741 — MCI WorldCom/Sprint) (ΕΕ 2003, L 300, σ. 1, στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση).
- 18 Στην αιτιολογική σκέψη 410 της προσβαλλόμενης αποφάσεως, η Επιτροπή διαπίστωσε ότι η μελετώμενη συγκέντρωση «θα οδηγήσει είτε στη δημιουργία δεσπόζουσας θέσεως προς όφελος της προερχόμενης από τη συγκέντρωση οντότητας είτε στην ενίσχυση δεσπόζουσας θέσεως της MCI WorldCom στην αγορά για την παροχή καθολικής συνδετικότητας ή συνδετικότητας ανωτάτου επιπέδου, αποτέλεσμα της οποίας θα είναι η σημαντική παρακώλυση του ανταγωνισμού στην κοινή αγορά κατά την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού περί συγκεντρώσεων». Αντιθέτως, στην αιτιολογική σκέψη 302 της προσβαλλόμενης αποφάσεως η Επιτροπή «αποφάσισε να μη συνεχίσει περαιτέρω την αιτίασή της σχετικά με την αγορά παροχής παγκοσμίων τηλεπικοινωνιακών υπηρεσιών». Εξάλλου, με τις αιτιολογικές σκέψεις 303 έως 315 της προσβαλλόμενης αποφάσεως η Επιτροπή παραιτήθηκε των αιτιάσεών της σχετικά με την αγορά της διεθνούς φωνητικής τηλεφωνίας.
- 19 Η προσβαλλόμενη απόφαση κοινοποιήθηκε αυθημερόν στα κοινοποιούντα μέρη.
- 20 Τα κοινοποιούντα μέρη εξήγγειλαν στις 13 Ιουλίου 2000, μέσω ανακινωθέντων τύπου, ότι, ενόψει της αντιτάξεως του DoJ, έθεταν τέρμα στη συμφωνία τους περί συγχωνεύσεως.

Διαδικασία

- 21 Με δικόγραφο που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 27 Σεπτεμβρίου 2000, η προσφεύγουσα άσκησε την παρούσα προσφυγή.

- 22 Το Πρωτοδικείο (πρώτο τμήμα) κάλεσε την προσφεύγουσα να λάβει θέση, με το υπόμνημά της απαντήσεως, επί του ερωτήματος αν, υπό το φως των αποφάσεων του Πρωτοδικείου της 25ης Μαρτίου 1999, T-102/96, Gencor κατά Επιτροπής (Συλλογή 1999, σ. II-753), και της 15ης Δεκεμβρίου 1999, T-22/97, Kesco κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. II-3775), εξακολουθούσε να έχει έννομο συμφέρον, λαμβανομένης υπόψη της οριστικής εγκαταλείψεως του σχεδίου συγκεντρώσεως κατόπιν της παρεμβάσεως του DoJ. Η προσφεύγουσα ανταποκρίθηκε στο αίτημα και η Επιτροπή έλαβε επίσης θέση επί του ζητήματος με το υπόμνημά της ανταπαντήσεως.
- 23 Με διάταξη του προέδρου του πρώτου τμήματος του Πρωτοδικείου της 16ης Μαΐου 2001, επιτράπη στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας και στη Γαλλική Δημοκρατία να παρέμβουν προς στήριξη των αιτημάτων της προσφεύγουσας και της Επιτροπής αντιστοίχως.
- 24 Στις 21 Ιουλίου 2002, η WorldCom και οι περισσότερες των θυγατρικών της στις Ηνωμένες Πολιτείες κατέθεσαν αίτηση περί εκουσίας εξυγιάνσεως, κατά την έννοια του κεφαλαίου 11 του U.S. Bankruptcy Code (αμερικανικού κώδικα περί πτωχεύσεων) ενώπιον του Bankruptcy Court for the Southern District of New York (δικαστηρίου πτωχεύσεων της νότιας επαρχίας της Νέας Υόρκης).
- 25 Με έγγραφο της Γραμματείας του Πρωτοδικείου της 4ης Οκτωβρίου 2002, η προσφεύγουσα κλήθηκε να λάβει θέση επί της τυχόν επιπτώσεως των δραματιζομένων επί της συνεχίσεως της διαδικασίας ενώπιον του Πρωτοδικείου, να διευκρινίσει αν έκρινε ότι εξακολουθούσε να έχει συμφέρον να ζητήσει την ακύρωση της προσβαλλόμενης αποφάσεως, με βάση τα κριτήρια που έθεσε το Δικαστήριο με τις προαναφερθείσες στη σκέψη 22 αποφάσεις Gencor κατά Επιτροπής και Kesco κατά Επιτροπής, και ειδικότερα να διευκρινίσει αν έκρινε ότι εξακολουθεί να πιθανολογεί την πραγματοποίηση στο μέλλον της συγκεντρώσεως που κηρύχθηκε ασυμβίβαστη προς την κοινή αγορά με την προσβαλλόμενη απόφαση ή οποιασδήποτε άλλης παρεμφερούς πράξεως σε περίπτωση κατά την οποία η προσβαλλόμενη απόφαση θα ακυρωνόταν σύμφωνα με το αιτητικό της προσφυγής, και να προσκομίσει, ευθύς μόλις γινόταν δεκτό από τους πιστωτές της και εγκρινόταν από το αρμόδιο αμερικανικό δικαστήριο, το απαιτούμενο βάσει του κεφαλαίου 11 του U.S. Bankruptcy Code στρατηγικό σχέδιο (business plan). Η προσφεύγουσα ανταποκρίθηκε στα εν λόγω αιτήματα με έγγραφα της 21ης Οκτωβρίου 2002, της 2ας Μαΐου 2003, της 9ης Ιουλίου 2003, της 17ης Δεκεμβρίου 2003 και της 11ης Μαρτίου 2004.

- 26 Δεδομένου ότι η σύνθεση των τμημάτων του Πρωτοδικείου τροποποιήθηκε με το νέο δικαστικό έτος, ο εισηγητής δικαστής τοποθετήθηκε στο δεύτερο τμήμα στο οποίο, κατά συνέπεια, ανατέθηκε η παρούσα υπόθεση.
- 27 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (δύετορο τμήμα) αποφάσισε να χωρήσει στην προφορική διαδικασία και να αφιερώσει σε πρώτη φάση ειδική συνεδρίαση προκειμένου να εξεταστούν τα ζητήματα παραδεκτού, εννόμου συμφέροντος και αρμοδιότητας της Επιτροπής να εκδώσει την προσβαλλόμενη απόφαση, ζητήματα που εγείρει η παρούσα προσφυγή.
- 28 Τα μέρη ανέπτυξαν προφορικά τις παρατηρήσεις τους και απάντησαν στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά τη συνεδρίαση της 30ής Μαρτίου 2004.

Αιτήματα των διαδίκων

- 29 Η προσφεύγουσα, υποστηριζόμενη από την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

30 Η Επιτροπή, υποστηριζόμενη από τη Γαλλική Δημοκρατία, ζητεί από το Δικαστήριο:

- να απορρίψει την προσφυγή·
- να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Επί του παραδεκτού της προσφυγής

Επιχειρήματα των διαδίκων

31 Με το υπόμνημά της απαντήσεως, η προσφεύγουσα υπογραμμίζει, καταρχάς, ότι, απαντώντας στις δηλώσεις του Montī κατά τη συνέντευξη τύπου της 26ης Ιουνίου 2000 (βλ. ανωτέρω σκέψη 12), τα κοινοποιούντα μέρη ανακάλεσαν την επομένη την κοινοποίησή τους και ενημέρωσαν επισήμως την Επιτροπή για τη ματαίωση της μελετώμενης συγκεντρώσεως όπως αυτή είχε κοινοποιηθεί. Ως προς την κινηθείσα στις 27 Ιουνίου εκ μέρους του DoJ ενώπιον του District Court of Columbia (βλ. ανωτέρω σκέψη 14) διαδικασία, η προσφεύγουσα υπογραμμίζει ότι, σε αντίθεση με την προσβαλλόμενη απόφαση, η οποία εκδόθηκε στις 28 Ιουνίου 2000, στερούνταν δεσμευτικών έννομων αποτελεσμάτων. Κατά την άποψη της προσφεύγουσας, είναι ως εκ τούτου ανακριβές να υποστηρίζεται ότι το σχέδιο συγκεντρώσεως εγκυκαταλείφθηκε «κατόπιν της παρεμβάσεως» του DoJ.

32 Ακολούθως, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι έχει συμφέρον να ζητήσει την ακύρωση της προσβαλλόμενης αποφάσεως υπό το φως των κριτηρίων που θέσπισε το Πρωτοδικείο με τις προαναφερθείσες ανωτέρω στη σκέψη 22 αποφάσεις Gencor

κατά Επιτροπής (σκέψεις 41 έως 45) και Kesko κατά Επιτροπής (σκέψεις 57 έως 64). Συναφώς, ισχυρίζεται ειδικότερα ότι τα κοινοποιούντα μέρη εγκατέλειψαν το σχέδιο συγκεντρώσεως αφ' ης στιγμής ήταν προδήλως σαφές ότι η Επιτροπή θα εκήρυσσε την πράξη ασυμβίβαστη προς την κοινή αγορά. Το γεγονός ότι η εκφρασθείσα από την Επιτροπή εκτίμηση δημοσιοποιήθηκε πριν από την έκδοση της προσβαλλόμενης αποφάσεως, καθώς και το γεγονός ότι τα κοινοποιούντα μέρη ενήργησαν δίδοντας πίστη στην απόφαση πριν από την τυπική έκδοσή της δεν στερεί την προσφεύγουσα του συμφέροντός της να ζητήσει την ακύρωσή της.

33 Επίσης, αναφερόμενη στην απόφαση του Δικαστηρίου της 23ης Απριλίου 1986, 294/83, *Les Verts* κατά Κοινοβουλίου (Συλλογή 1986, σ. 1339, σκέψη 23), η προσφεύγουσα επικαλείται το θεμελιώδες δικαίωμά της για ένδικη προστασία, το οποίο κατοχυρώνεται τόσο με τη Συνθήκη ΕΚ όσο και με τα άρθρα 16 και 21 του κανονισμού 4064/89. Ισχυρίζεται ειδικότερα ότι, σε μια κοινότητα δικαίου, ο αποτελεσματικός δικαστικός έλεγχος της διακριτικής εξουσίας που παρέχει στην Επιτροπή ο κανονισμός 4064/89 σε καμία περίπτωση δεν μπορεί να θίγεται από ένδικες διαδικασίες ενώπιον άλλων δικαιοδοτικών οργάνων που εκκρεμούν, κατά μείζονα λόγο καθόσον, εν προκειμένω, η προσβαλλόμενη απόφαση συνιστά το μοναδικό νομικό κώλυμα για τη σχεδιαζόμενη συγκέντρωση.

34 Με τις παρατηρήσεις της της 21ης Οκτωβρίου 2002 σε απάντηση των ερωτήσεων του Πρωτοδικείου της 4ης Οκτωβρίου 2002 (βλ. ανωτέρω σκέψη 25), η προσφεύγουσα ισχυρίζεται κατ' ουσίαν ότι η υπαγωγή της στις ευεργετικές διατάξεις του κεφαλαίου 11 του U.S. Bankruptcy Code δεν έχει καμία νομική επίπτωση επί της πορείας της παρούσας προσφυγής, ότι έχει ακόμη μεγαλύτερο συμφέρον απ' ό,τι στο παρελθόν να επιτύχει την ακύρωση της προσβαλλόμενης αποφάσεως υπό το φως των κριτηρίων που θέσπισε το Πρωτοδικείο με τις προαναφερθείσες στη σκέψη 22 αποφάσεις *Gencor* κατά Επιτροπής και *Kesko* κατά Επιτροπής, και, ειδικότερα, ότι, λόγω των διαρθρωτικών προβλημάτων από πλεονάζουσα παραγωγική ικανότητα, από τη συρρίκνωση της ζητήσεως, καθώς και άλλων που ανεβύησαν μετά το έτος 2000 στον τομέα των τηλεπικοινωνιών, επρόκειτο να έχει ακόμη μεγαλύτερες πιθανότητες από το παρελθόν να πραγματοποιήσει την πράξη συγκεντρώσεως, η οποία κηρύχθηκε ασυμβίβαστη προς την κοινή αγορά με την προσβαλλόμενη απόφαση, ή άλλη παρεμφερή πράξη αν η εν λόγω απόφαση ακυρωνόταν σύμφωνα με τα αιτήματα της προσφυγής.

- 35 Με τις συμπληρωματικές παρατηρήσεις της της 2ας Μαΐου 2003, η προσφεύγουσα κάνει ειδικότερα λόγο για προσεχή έγκριση, εκ μέρους του U.S. Bankruptcy Court, του σχεδίου της για οριστική εξυγίανση και αναφέρει ότι αναμένει να εξέλθει της κατά το κεφάλαιο 11 του U.S. Bankruptcy Code διαδικασίας κατά το τρίτο τρίμηνο του 2003. Βεβαιώνει ότι η ολοκλήρωση της διαδικασίας εξυγιάνσεως δεν έχει καμία επίπτωση επί του συμφέροντός της για ταχεία επίλυση της παρούσας διαφοράς ούτε επί των τυχόν δικαιωμάτων που θα απέρρεαν από την έκδοση αποφάσεως που θα κάνει δεκτή την προσφυγή της.
- 36 Ως παράρτημα των συμπληρωματικών παρατηρήσεών της της 9ης Ιουλίου 2003, 17ης Δεκεμβρίου 2003 και 11ης Μαρτίου 2004, η προσφεύγουσα επισυνήψε αντίστοιχα αντίγραφο της διατάξεως του U.S. Bankruptcy Court της 7ης Ιουλίου 2003, περί εγκρίσεως της προτάσεώς της για οριστικό διακανονισμό με την U.S. Securities and Exchange Commission (αμερικανική επιτροπή χρηματιστηριακών πράξεων), αντίγραφο της διατάξεως του ίδιου δικαιοδοτικού οργάνου της 31ης Οκτωβρίου 2003, περί εγκρίσεως του σχεδίου της επανοργάνωσης της 21ης Οκτωβρίου 2003, και αντίγραφο της διατάξεως του ίδιου δικαιοδοτικού οργάνου της 25ης Φεβρουαρίου 2004, περί παρεκτάσεως της προθεσμίας που διαθέτει η προσφεύγουσα προκειμένου να συμμορφωθεί προς ορισμένες από τις προβλεπόμενες με το σχέδιό της επανοργάνωσης προϋποθέσεις.
- 37 Με το υπόμνημά της ανταπαντήσεως, η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι, με τις προαναφερθείσες στη σκέψη 22 αποφάσεις Gencor κατά Επιτροπής και Kesko κατά Επιτροπής, το Πρωτοδικείο προσέδωσε σημαντική σημασία στα πραγματικά περιστατικά υπό το κράτος των οποίων είχε ασκηθεί η προσφυγή καθώς και σε εκείνα υπό το κράτος των οποίων είχε εγκαταλειφθεί η σχεδιαζόμενη πράξη συγκεντρώσεως.
- 38 Υπογραμμίζει ότι με την προαναφερθείσα στη σκέψη 22 απόφαση Gencor κατά Επιτροπής (σκέψη 45), το Πρωτοδικείο διευκρίνισε ότι η εξαφάνιση του θεμελίου της πράξεως συγκεντρώσεως δεν συνιστούσε «αφ' εαυτής» στοιχείο ικανό να αποκλείσει τον έλεγχο της νομιμότητας της επίδικης αποφάσεως. Το Πρωτοδικείο αποσαφήνισε το νόημα της κρίσεως αυτής με την προαναφερθείσα στη σκέψη 22 απόφαση Kesko κατά Επιτροπής (σκέψεις 61 έως 64), καταλήγοντας, αφού εξέτασε τους λόγους με τους οποίους η προσφεύγουσα είχε παραιτηθεί από τη σχεδιαζόμενη πράξη, ότι η παραίτηση αυτή δεν ήταν οικειοθελής αλλ' οφειλόταν ευθέως στην προσβαλλόμενη απόφαση και ότι ως εκ τούτου η προσφυγή έπρεπε να κηρυχθεί παραδεκτή.

- 39 Εξ αυτού η Επιτροπή συνάγει ότι οι λόγοι για τους οποίους τα κοινοποιούντα μέρη παραιτήθηκαν του σχεδίου τους περί συγκεντρώσεως, σε συνδυασμό με άλλες περιστάσεις, μπορούν όντως να οδηγήσουν το Πρωτοδικείο να απεκδυθεί. Ισχυρίζεται ότι, αν τα κοινοποιούντα μέρη έλαβαν την απόφαση αυτή για λόγους ξένους προς την προσβαλλόμενη απόφαση, μπορεί ευλόγως να συναχθεί ότι η έκβαση της δίκης δεν εμφανίζει ικανό για την προσφεύγουσα ενδιαφέρον, οπότε η προσφυγή της θα έπρεπε να απορριφθεί ως απαράδεκτη.
- 40 Εν προκειμένω, οι WorldCom και Sprint δήλωσαν οι ίδιες σαφώς ότι παραιτούνταν του σχεδίου τους περί συγκεντρώσεως για λόγους ξένους προς την προσβαλλόμενη απόφαση. Συγκεκριμένα, όπως προκύπτει από τις δηλώσεις τους, το σχέδιο αυτό εγκαταλείφθηκε αποκλειστικά λόγω της εναντιώσεως του DoJ. Η Επιτροπή αναφέρεται ειδικότερα στο ακόλουθο χωρίο του ανακοινωθέντος τύπου που δημοσιεύθηκε στις 13 Ιουλίου 2000 τόσο από την προσφεύγουσα όσο και από τη Sprint (βλ. ανωτέρω σκέψη 20):

«Οι εταιρίες [WorldCom και Sprint] συμφωνούν να θεωρήσουν ότι οι διάφορες προϋποθέσεις που έθεσε εν τέλει το [DoJ] θα διακύβευαν τα οικονομικά πλεονεκτήματα της συγχωνεύσεως καθώς και τα πλεονεκτήματα που θα μπορούσαν να αποκομίσουν οι πελάτες. Το [DoJ] βεβαίωσε ότι δεν θα ήταν σε θέση πριν από το προσεχές έτος να υπερασπισθεί την άποψή του με βάση τις θεωρίες του περί της συγχωνεύσεως, οπότε οι εταιρίες αποφάσισαν ότι δεν ήταν προς το συμφέρον των μετόχων, των πελατών και των εργαζομένων να κινηθούν μία ατέρμονα διαδικασία.»

- 41 Υπό τις περιστάσεις αυτές, η προσφεύγουσα θα μπορούσε να υποστηρίξει δυσχερώς ότι η υποβληθείσα από το DoJ καταγγελία στο District Court of Columbia δεν μπορούσε να θεωρηθεί ότι αποτελεί την αφετηρία της αποφάσεώς της να παραιτηθεί του σχεδίου περί συγκεντρώσεως λόγω του ότι δεν είχε δεσμευτικό αποτέλεσμα.
- 42 Η Επιτροπή συνάγει ότι η εγκατάλειψη του σχεδίου συγκεντρώσεως ουδόλως ήταν άμεση συνέπεια της προσβαλλόμενης αποφάσεως, ότι η προαναφερθείσα στη σκέψη 22 απόφαση Kesko κατά Επιτροπής είναι αλυσιτελής εν προκειμένω και ότι η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

- 43 Εξάλλου, η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι με την προαναφερθείσα στη σκέψη 22 απόφαση Kesko κατά Επιτροπής (σκέψη 55), το Πρωτοδικείο διερωτήθηκε ειδικότερα αν το σχέδιο συγκεντρώσεως εξακολουθούσε πάντοτε να είναι επίκαιρο κατά τον χρόνο της ασκήσεως της προσφυγής προκειμένου να κρίνει αν υφίστατο γεγεννημένο και ενεστώσ συμφέρον προς ακύρωση της προσβαλλόμενης αποφάσεως. Εν προκειμένω, το σχέδιο συγκεντρώσεως εγκαταλείφθηκε τον Ιούλιο 2000, ήτοι σαφώς πριν από την άσκηση της προσφυγής στις 27 Σεπτεμβρίου 2000.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 44 Κατά πάγια νομολογία, η ασκούμενη από φυσικό ή νομικό πρόσωπο προσφυγή είναι παραδεκτή μόνο στον βαθμό που ο προσφεύγων έχει συμφέρον από την ακύρωση της προσβαλλόμενης πράξεως. Ένα τέτοιο συμφέρον προϋποθέτει ότι η ακύρωση της πράξεως είναι ικανή αφ' εαυτής να επαχθεί έννομες συνέπειες (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 24ης Ιουνίου 1986, 53/85, AKZO Chemie κατά Επιτροπής, Συλλογή 1986, σ. 1965, σκέψη 21, αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 14ης Σεπτεμβρίου 1995, T-480/93 και T-483/93, Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-2305, σκέψεις 59 και 60, καθώς και την παρατιθέμενη εκεί νομολογία, και της 20ής Ιουνίου 2001, T-188/99, Euroalliances κατά Επιτροπής, Συλλογή 2001, σ. II-1757, σκέψη 26) ή, κατ' άλλη διατύπωση, ότι η προσφυγή είναι ικανή, ως εκ του αποτελέσματός της, να ωφελήσει τον διάδικο που την άσκησε (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 13ης Ιουλίου 2000, C-174/99 P, Κοινοβούλιο κατά Richard, Συλλογή 2000, σ. I-6189, σκέψη 33, και της 25ης Ιουλίου 2002, C-50/00 P, Unión de Pequeños Agricultores κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2002, σ. I-6677, σκέψη 21).
- 45 Όσον αφορά το απαράδεκτο για λόγους δημοσίας τάξεως (διατάξεις του Δικαστηρίου της 28ης Νοεμβρίου 1985, 19/85, Grégoire-Foulon κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1985, σ. 3771, και της 7ης Οκτωβρίου 1987, 108/86, D.M. κατά Συμβουλίου και ΕΚΟ, Συλλογή 1987, σ. 3933· απόφαση του Πρωτοδικείου της 18ης Φεβρουαρίου 1993, T-45/91, Mc Anoug κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1993, σ. II-83, σκέψη 22), ο κοινοτικός δικαστής μπορεί να το εξετάσει αυτεπαγγέλτως (απόφαση του Δικαστηρίου της 19ης Οκτωβρίου 1995, C-19/93 P, Rendo κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. I-3319).

- 46 Στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 4064/89, το Πρωτοδικείο έκρινε, με την προαναφερθείσα στη σκέψη 22 απόφαση Gencoi κατά Επιτροπής (σκέψεις 41 έως 45), ότι επιχείρηση μετέχουσα σε σχεδιαζόμενη πράξη συγκεντρώσεως διατηρεί έννομο συμφέρον προς ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής με την οποία κηρύσσεται η εν λόγω πράξη ασυμβίβαστη προς την κοινή αγορά, μολονότι, λόγω της εξαφανίσεως του συμβατικού θεμελίου της εν λόγω πράξεως, αυτή δεν μπορεί πλέον να υλοποιηθεί, έστω και σε περίπτωση εκδόσεως αποφάσεως του Πρωτοδικείου υπέρ της προσφεύγουσας. Το Πρωτοδικείο έλαβε υπόψη του ιδίως τις ενεστώσες και μέλλουσες έννομες συνέπειες της ακυρώσεως μιας τέτοιας αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 233 ΕΚ, καθώς και τους επιτακτικούς λόγους περί του δικαστικού ελέγχου της νομιμότητας των πράξεων που εκδίδει η Επιτροπή δυνάμει του κανονισμού 4064/89.
- 47 Εφαρμόζοντας τις ανωτέρω αρχές σε περίπτωση εγκαταλείψεως της σχεδιαζόμενης πράξεως συγκεντρώσεως, το Πρωτοδικείο προσέθεσε, στην προαναφερθείσα στη σκέψη 22 απόφαση Kesko κατά Επιτροπής (σκέψεις 61 έως 65), ότι, οσάκις από τα πραγματικά περιστατικά προκύπτει εν προκειμένω ότι η οικεία εγκατάλειψη δεν ήταν οικειοθελής αλλά «άμεση συνέπεια» αποφάσεως της Επιτροπής, η επίδικη επιχείρηση εξακολουθεί να έχει έννομο συμφέρον προς ακύρωση της εν λόγω αποφάσεως.
- 48 Σε αντίθεση προς όσα υποστηρίζει η Επιτροπή (βλ. ανωτέρω σκέψη 43), η νομολογία αυτή δεν μπορεί να περιοριστεί αποκλειστικά στις περιπτώσεις όπου η εγκατάλειψη της πράξεως συγκεντρώσεως είναι επακόλουθη της ασκήσεως προσφυγής ενώπιον του Πρωτοδικείου. Πράγματι, η νομολογία αυτή θεμελιώνεται στη σκέψη ότι η επιχείρηση που περιορίζεται στο να συμμορφωθεί προς απόφαση της Επιτροπής, όπως άλλωστε έχει την υποχρέωση, σε καμία περίπτωση δεν στερείται του συμφέροντός της να επιδιώξει την ακύρωση της εν λόγω αποφάσεως (προαναφερθείσα στη σκέψη 22 απόφαση Kesko κατά Επιτροπής, σκέψη 59). Η σχετική υποχρέωση αποτελεί στοιχείο της ίδιας της φύσεως της αποφάσεως, όπως προκύπτει από το άρθρο 249, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ. Επομένως, υφίσταται πριν και ανεξάρτητα από την άσκηση προσφυγής, ενώ η έλλειψη ανασταλτικού αποτελέσματος αυτής δικαιολογεί το ότι εξακολουθεί να υφίσταται έννομο συμφέρον σε περίπτωση εγκαταλείψεως της πράξεως εκκρεμούσης της δίκης (απόφαση του Δικαστηρίου της 19ης Σεπτεμβρίου 1985, 172/83 και 226/83, Hoogovens Groep κατά Επιτροπής, Συλλογή 1985, σ. 2831, σκέψη 19).

- 49 Εν προκειμένω, η εξαφάνιση του συμβατικού θεμελίου της πράξεως συγκεντρώσεως, κατόπιν της εγκαταλείψεως του σχεδίου συγκεντρώσεως από τα κοινοποιούντα μέρη, δεν συνιστά, επομένως, αφ' εαυτής στοιχείο ικανό να αποκλείσει τον έλεγχο νομιμότητας της προσβαλλόμενης αποφάσεως.
- 50 Εντούτοις, η παρούσα περίπτωση διακρίνεται ενδεχομένως υπό δύο επόψεις από τις υποθέσεις που οδήγησαν στην έκδοση των προαναφερθεισών στη σκέψη 22 αποφάσεων Gencoi κατά Επιτροπής και Kesko κατά Επιτροπής. Αφενός, μολονότι ο ισχυρισμός αυτός αμφισβητείται εν μέρει από την Επιτροπή, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η επίδικη πράξη συγκεντρώσεως εγκαταλείφθηκε από τις 27 Ιουνίου 2000, ήτοι πριν από την έκδοση της προσβαλλόμενης αποφάσεως. Αφετέρου, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η εγκατάλειψη αυτή αποδίδεται μάλλον στην εναντίωση του DoJ παρά στη δική της ενέργεια. Επομένως, τόσο υπό το μεν όσο και υπό το δε πρίσμα τίθεται το ζήτημα κατά πόσον η εγκατάλειψη της επίδικης πράξεως συγκεντρώσεως μπορεί να χαρακτηριστεί ως «άμεση συνέπεια» της προσβαλλόμενης αποφάσεως, κατά την έννοια της προαναφερθείσας στη σκέψη 22 αποφάσεως Kesko κατά Επιτροπής, και ποιες είναι οι τυχόν συνέπειες από τη διάκριση αυτή επί του εννόμου συμφέροντος της προσφεύγουσας στην παρούσα περίπτωση.
- 51 Όσον αφορά την πρώτη από τις δύο αυτές πτυχές, επιβάλλεται η υπόμνηση ότι, με έγγραφο της 27ης Ιουνίου 2000, τα κοινοποιούντα μέρη δήλωσαν επισήμως στην Επιτροπή ότι ανακαλούσαν την κοινοποίησή τους και ότι δεν είχαν «πλέον την πρόθεση να εφαρμόσουν το σχέδιο συγκεντρώσεως υπό τη μορφή που απαντά στην κοινοποίηση».
- 52 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει, πρώτον, ότι η δήλωση αυτή ακολούθησε ευθύς αμέσως τα ενώπιον του τύπου σχόλια του Monti στις 26 Ιουνίου 2000, από τα οποία προκύπτει ότι ο τελευταίος είχε την πρόθεση να προτείνει στην Επιτροπή να απαγορεύσει τη σχεδιαζόμενη συγκέντρωση, και, δεύτερον, ότι η δήλωση αυτή είχε προδήλως ως αντικείμενο να αποφευχθεί η έκδοση της προσβαλλόμενης αποφάσεως, η συζήτηση της οποίας ήταν εγγεγραμμένη στην ημερήσια διάταξη της συνεδρίας της Επιτροπής της 28ης Ιουνίου 2000.

- 53 Με τη δωδέκατη αιτιολογική σκέψη της προσβαλλόμενης αποφάσεως, η Επιτροπή αρνήθηκε να θεωρήσει τη δήλωση αυτή ως συνιστώσα τυπική ανάκληση της κοινοποιηθείσας συμφωνίας περί συγχωνεύσεως. Κατόπιν αυτού, έκρινε εαυτή αρμόδια να επιληφθεί της συμφωνίας, παρά τους όρους της επίδικης δηλώσεως.
- 54 Το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι οι σκέψεις αυτές αρκούν αφ' εαυτών για να δικαιολογήσουν το συμφέρον της προσφεύγουσας να επιδιώξει την ακύρωση πράξεως της οποίας είναι αποδέκτης και της οποίας την έκδοση αποπειράθηκε εις μάτην να προλάβει δηλώνοντας επισήμως ότι παραιτείται της κοινοποιηθείσας πράξεως συγκεντρώσεως, αντικειμένου της αποφάσεως. Επιβάλλεται να υπογραμμιστεί συναφώς ότι ένας από τους κυρίους λόγους που επικαλέσθηκε η προσφεύγουσα προς στήριξη των αιτημάτων της ακυρώσεως αρύεται από την έλλειψη αρμοδιότητας της Επιτροπής να εκδώσει την προσβαλλόμενη πράξη μετά την ανάκληση της κοινοποιήσεως που έλαβε χώρα στις 27 Ιουνίου 2000.
- 55 Πρέπει να προστεθεί ότι, ενόσω υφίσταται η προσβαλλόμενη απόφαση, η οποία απολαύει του τεκμηρίου νομιμότητας μέχρις ότου ακυρωθεί από τον κοινοτικό δικαστή (απόφαση του Δικαστηρίου της 1ης Απριλίου 1982, 11/81, Dürbeck κατά Επιτροπής, Συλλογή 1982, σ. 1251, σκέψη 17), η προσφεύγουσα τελεί σε αδυναμία λόγω νομικού κωλύματος να συγχωνευθεί με τη Sprint τουλάχιστον υπό τη σύνθεση και τις προϋποθέσεις που διαλαμβάνει η κοινοποίηση, σε περίπτωση που θα είχε εκ νέου την πρόθεση να το πράξει στο μέλλον.
- 56 Το γεγονός ότι η προσφεύγουσα δεν έχει κατ' ανάγκη την πρόθεση αυτή ή ότι δεν πρόκειται να την καταστήσει πράξη συνιστά συναφώς αμιγώς υποκειμενικό γεγονός που δεν μπορεί να ληφθεί υπόψη κατά την εκτίμηση του εννόμου συμφέροντός της προς ακύρωση πράξεως, η οποία παράγει αναμφισβόλως υποχρεωτικά έννομα αποτελέσματα ικανά να θίξουν τα συμφέροντά της, τροποποιώντας σημαντικά την έννομη κατάστασή της (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 11ης Νοεμβρίου 1981, 60/81, IBM κατά Επιτροπής, Συλλογή 1981, σ. 2639, σκέψη 9, και της 31ης Μαρτίου 1998, C-68/94 και C-30/95, Γαλλία κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. I-1375, σκέψη 62· αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 4ης Μαρτίου 1999, T-87/96, Assicurazioni Generali και Unicredito κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. II-203, σκέψη 37, και της 22ας Μαρτίου 2000, T-125/97 και T-127/97, Coca-Cola κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. II-1733, σκέψη 77).

- 57 Επομένως, επιβάλλεται το συμπέρασμα ότι η προσφεύγουσα θα δικαιολογούσε επαρκές έννομο συμφέρον να επιδιώξει την ακύρωση της προσβαλλόμενης απόφασης ακόμη και σε περίπτωση κατά την οποία, όπως αυτή ισχυρίζεται, θα είχε εγκαταλείψει στην πραγματικότητα την επίδικη πράξη την παραμονή της εκδόσεως της εν λόγω απόφασης.
- 58 Όσον αφορά τη δεύτερη από τις αναφερόμενες ανωτέρω στη σκέψη 50 δύο πτυχές, γεγονός είναι ότι η τυπική ανάκληση της κοινοποιήσεως και η εγκατάλειψη του σχεδίου συγκεντρώσεως «υπό τη μορφή που απαντά στην κοινοποίηση», αμφότερες κοινοποιηθείσες με τηλεομοιοτυπία εκ μέρους των κοινοποιούντων μερών προς τη γραμματεία task-force «Έλεγχος των πράξεων συγκεντρώσεως μεταξύ επιχειρήσεων» της Επιτροπής στις Βρυξέλλες στις 27 Ιουνίου 2000 και ώρα 17:25 (βλ. παράρτημα 3 της προσφυγής, σ. 185), συμπίπτουν, τόσο ημερολογιακώς όσο και στην πράξη και με ακρίβεια ώρας λαμβανομένης υπόψη της διαφοράς ώρας, με την αναγγελία της προσφυγής του DoJ ενώπιον του District Court of Columbia την πρωία της 27ης Ιουνίου 2000 στην Ουάσιγκτον (βλ. παραρτήματα 1 και 11 του υπομνήματος αντικρούσεως). Επί πλέον, όπως ομολογούν τα ίδια τα κοινοποιούντα μέρη (βλ. το ανακοινωθέν τους τύπου της 13ης Ιουλίου 2000, στο οποίο αναφέρεται η σκέψη 40 ανωτέρω), η οριστική εγκατάλειψη του σχεδίου τους περί συγκεντρώσεως είναι απόρροια της δίκης που κίνησε το DoJ ενώπιον του District Court of Columbia.
- 59 Πάντως, ακόμη και αν υποθεθεί ότι η εναντίωση του DoJ ήταν καθοριστική για την απόφαση των κοινοποιούντων μερών να εγκαταλείψουν την επίδικη πράξη συγκεντρώσεως, εξακολουθεί να παραμένει γεγονός ότι, όπως τονίζει ορθώς η προσφεύγουσα, η προσβαλλόμενη απόφαση συνιστά επί του παρόντος το μοναδικό, ενεστώς και βέβαιο νομικό εμπόδιο για την υλοποίηση της εν λόγω πράξεως, σε περίπτωση κατά την οποία τα κοινοποιούντα μέρη θα επιθυμούσαν εκ νέου να συγχωνευθούν υπό τη σύνθεση και τις προϋποθέσεις που εκτίθενται με την κοινοποίηση, εφόσον η κινηθείσα από το DoJ διαδικασία ενώπιον του District Court of Columbia δεν εξικνείται μέχρι της εκδόσεως αποφαιτικής διαταγής και εγκαταλείφθηκε μάλιστα εκουσίως από το DoJ στις 13 Ιουλίου 2000.
- 60 Επί πλέον, δεν μπορεί να αποκλείεται τα κοινοποιούντα μέρη να είχαν επιλέξει να υπερασπίσουν εαυτά ενώπιον του District Court of Columbia αν η Επιτροπή δεν είχε εκδώσει την προσβαλλόμενη απόφαση.

- 61 Υπό τις περιστάσεις αυτές και λαμβάνοντας υπόψη τη θεμελιώδη αρχή ότι σε μια κοινότητα δικαίου ο σεβασμός της νομιμότητας πρέπει να κατοχυρώνεται δεόντως (απόφαση του Δικαστηρίου της 29ης Απριλίου 2004, C-496/99 P, Επιτροπή κατά CAS Succhi di Frutta, Συλλογή 2004, σ. I-3801, σκέψη 63), το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι η παρούσα υπόθεση δεν διακρίνεται αρκούντως από εκείνες που οδήγησαν στην έκδοση των προαναφερθεισών στη σκέψη 22 αποφάσεων Gencor κατά Επιτροπής και Kesco κατά Επιτροπής, προκειμένου να δικαιολογήσει διαφορετική λύση ως προς την εκτίμηση του εννόμου συμφέροντος της προσφεύγουσας κατά τον χρόνο ασκήσεως της προσφυγής.
- 62 Ως προς τις περιστάσεις που δύνανται να επηρεάσουν τη διατήρηση του εν λόγω συμφέροντος μετά την άσκηση της προσφυγής, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι οι κατατεθείσες από την προσφεύγουσα την 21η Οκτωβρίου 2002, την 2α Μαΐου 2003, την 9η Ιουλίου 2003, την 17η Δεκεμβρίου 2003 και την 11η Μαρτίου 2004 παρατηρήσεις επιτρέπουν να θεωρηθεί ότι η δικαστική εξυγίανσή της βρίσκεται σε καλό δρόμο.
- 63 Εξάλλου, η προσφεύγουσα ισχυρίστηκε με τις παρατηρήσεις της και επανέλαβε κατά τη συνεδρίαση, χωρίς να αντικρουσθεί από την Επιτροπή, ότι ο τομέας των δραστηριοτήτων της παραμένει ο ίδιος μετά την άσκηση της προσφυγής και ότι υφίσταται πάντοτε η πιθανότητα πραγματοποίησεως πράξεως όπως αυτή η οποία κηρύχθηκε ασυμβίβαστη προς την κοινή αγορά με την προσβαλλόμενη απόφαση.
- 64 Κατόπιν αυτού, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι η προσφεύγουσα εξακολουθεί να έχει επαρκές έννομο συμφέρον προς εξακολούθηση της παρούσας δίκης.

Επί της αρμοδιότητας της Επιτροπής να εκδώσει την προσβαλλόμενη απόφαση

- 65 Προς στήριξη των αιτημάτων της, η προσφεύγουσα προβάλλει κατ' ουσία δύο λόγους ακυρώσεως αρυόμενους από την έλλειψη αρμοδιότητας της Επιτροπής να εκδώσει την προσβαλλόμενη απόφαση.

- 66 Με τον πρώτο λόγο ακυρώσεως, ο οποίος υποδιαιρείται σε δύο σκέλη, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή δεν είχε την έγκριση να εκδώσει την προσβαλλόμενη απόφαση εφόσον το επίδικο σχέδιο συγκεντρώσεως δεν είχε κοινοτική διάσταση είτε κατά την ημερομηνία κινήσεως της διαδικασίας (πρώτο σκέλος) είτε, κατόπιν ουσιώδους τροποποίησης των περιστάσεων, κατά την ημερομηνία εκδόσεως της αποφάσεως (δεύτερο σκέλος).
- 67 Με τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή δεν νομιμοποιούνταν να εκδώσει την προσβαλλόμενη απόφαση δεδομένου ότι τα κοινοποιούντα μέρη είχαν ανακαλέσει επισήμως την κοινοποίησή τους και την είχαν ενημερώσει για την εγκατάλειψη της συγκεντρώσεως υπό τη μελετώμενη με την κοινοποίηση μορφή.
- 68 Το Πρωτοδικείο αποφασίζει να εξετάσει κατά προτεραιότητα τον δεύτερο αυτό λόγο ακυρώσεως, αρνύμενο από την έλλειψη αρμοδιότητας της Επιτροπής να εκδώσει την προσβαλλόμενη απόφαση μετά την ανάκληση της κοινοποίησεως και την εγκατάλειψη της συγκεντρώσεως υπό τη μελετώμενη με την κοινοποίηση μορφή.

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 69 Η προσφεύγουσα, υποστηριζόμενη από τη Γερμανική Κυβέρνηση, ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή υπερέβη τις εξουσίες της εκδίδοντας την προσβαλλόμενη απόφαση στις 28 Ιουνίου 2000, ενώ τα κοινοποιούντα μέρη είχαν ανακαλέσει επισήμως στις 27 Ιουνίου 2000 την κοινοποίησή τους και την είχαν ενημερώσει επί του ότι δεν θα επιδίωκαν την πραγματοποίηση της μελετώμενης πράξεως συγκεντρώσεως, όπως αυτή είχε κοινοποιηθεί, καθώς και επί του ότι, εφόσον αποφάσιζαν τη συγχώνευση των δραστηριοτήτων τους υπό άλλη μορφή στο μέλλον, θα προέβαιναν στις απαιτούμενες από τις εφαρμοστέες σε θέματα συγκεντρώσεων διατάξεις κοινοποιήσεις.

- 70 Δεδομένου ότι η Επιτροπή δικαιολόγησε μεταξύ άλλων την αρμοδιότητά της, στη δωδέκατη αιτιολογική σκέψη της προσβαλλόμενης απόφασης, από το γεγονός ότι η ανακοίνωση των κοινοποιούντων μερών της 27ης Ιουνίου 2000 δεν συνιστούσε επίσημη ανάκληση της συμβάσεως συγχωνεύσεως της 4ης Οκτωβρίου 1999, η οποία αποτέλεσε το αντικείμενο της κοινοποίησεως, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η ερμηνεία αυτή είναι αυθαίρετη και αντίθετη προς μία ορθολογική ανάγνωση των όρων της σχετικής ανακοινώσεως. Όσον αφορά τα ανακοινωθέντα τύπου των κοινοποιούντων μερών στα οποία αναφέρεται η Επιτροπή με το υπόμνημά της αντικρούσεως προς στήριξη της απόψεως ότι τα ενδιαφερόμενα μέρη δεν είχαν εγκαταλείψει το σχέδιο συγκεντρώσεως, όπως αυτό είχε κοινοποιηθεί (βλ. ανωτέρω σκέψεις 15, 16 και 20), ουδαμώς καταδεικνύεται με την προσβαλλόμενη απόφαση ότι η Επιτροπή τα έλαβε υπόψη της κατά την εκτίμησή της. Εν πάση περιπτώσει, τα εν λόγω ανακοινωθέντα σε καμία περίπτωση δεν έρχονται σε αντίθεση με την από 27 Ιουνίου 2000 κοινοποίηση των κοινοποιούντων μερών προς την Επιτροπή.
- 71 Επί πλέον, στον βαθμό που η Επιτροπή έκρινε ότι το σχέδιο συγκεντρώσεως δεν μπορούσε να ανακληθεί παρά μόνον αν τα μέρη κατήγγελλαν επισήμως τη σύμβαση συγχωνεύσεως, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η πρώτη ενήργησε κατά τρόπο μη ορθολογικό, δυσανάλογο, αντικείμενο προς την ίδια διοικητική πρακτική και κατά συνέπεια κατά παραβίαση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 12ης Νοεμβρίου 1987, 344/85, Ferriere San Carlo κατά Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 4435, της 5ης Οκτωβρίου 1988, 129/87, Fingruth, Συλλογή 1988, σ. 6121, σκέψεις 14 έως 16, και της 14ης Νοεμβρίου 1989, 14/88, Ιταλία κατά Επιτροπής, Συλλογή 1989, σ. 3677, σκέψεις 28 έως 31). Συγκεκριμένα, η προσφεύγουσα θεωρεί ότι, κατόπιν της από 27 Ιουνίου 2000 κοινοποίησής τους, τα κοινοποιούντα μέρη μπορούσαν να αναμένουν ευλόγως από την Επιτροπή να μην εκδώσει απόφαση επί της ουσίας σε σχέση με την κοινοποιηθείσα συγκέντρωση, σύμφωνα με την προγενέστερη διοικητική πρακτική της η οποία δημοσιοποιήθηκε σε είκοσι άλλες υποθέσεις.
- 72 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η απλή ανάκληση της κοινοποίησεως δεν αρκεί για να της στερήσει την δύναμη του κανονισμού 4064/89 αρμοδιότητά της. Η παραίτησή της μπορεί να μεσολαβήσει, κατά την άποψή της, μόνον εφόσον τα κοινοποιούντα μέρη εγκαταλείψουν και το σχέδιό τους περί συγκεντρώσεως.
- 73 Όπως προκύπτει τόσο από το πνεύμα όσο και από το γράμμα του κανονισμού 4064/89, και ειδικότερα από τις αιτιολογικές σκέψεις 9 και 17, καθώς και από τα άρθρα 2, παράγραφος 2, 4, 7, παράγραφοι 1 και 5, 8, παράγραφος 4, και 11 αυτού, η

αρμοδιότητα της Επιτροπής δεν περιορίζεται μόνο στις κοινοποιούμενες πράξεις, δεδομένου ότι η κοινοποίηση δεν συνιστά το μέσον που διευκολύνει την άσκηση δραστηριότητας που διαθέτει εν πάση περιπτώσει η Επιτροπή και δεν μπορεί να εξαρτάται αποκλειστικά από τη βούληση των συμβαλλομένων (απόφαση του Πρωτοδικείου της 24ης Μαρτίου 1994, T-3/93, Air France κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. II-121, σκέψη 53). Επομένως, η Επιτροπή θεωρεί ότι, δεδομένου ότι διατηρεί υπό τον έλεγχό της τις πράξεις συγκεντρώσεως ανεξαρτήτως οποιασδήποτε προηγούμενης κοινοποίησης, αντιστρόφως, οι εμπλεκόμενοι σε σχέδιο συγκεντρώσεως δεν μπορούν να της αποστερούν την αρμοδιότητά της ανακαλώντας την κοινοποίησή τους, παρά μόνον εφόσον εγκαταλείπουν και το σχέδιό τους. Από της απόψεως αυτής, η ανάκληση της κοινοποίησης εκθέτει περαιτέρω τα κοινοποιούντα μέρη στον κίνδυνο να καταδικαστούν σε πρόστιμα δυνάμει του άρθρου 14 του κανονισμού 4064/89, υπό την επιφύλαξη της εγκαταλείψεως του σχεδίου συγκεντρώσεως.

74. Εν προκειμένω, είναι πρόδηλο ότι στις 28 Ιουνίου 2000 τα κοινοποιούντα μέρη εξακολουθούσαν να ελπίζουν σε μεγάλο βαθμό ότι η μελετώμενη πράξη συγκεντρώσεως μπορούσε να πραγματοποιηθεί. Τούτο προκύπτει σαφώς από τα δημοσιευθέντα από τις ίδιες την παραμονή ανακοινθέντα τύπου (βλ. ανωτέρω σκέψεις 15 και 16). Συναφώς, η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι, αν όντως είχε ληφθεί τόσο σημαντική απόφαση όσο αυτή της εγκαταλείψεως του σχεδίου συγκεντρώσεως, τα μέρη δεν θα είχαν παραλείψει να το αναγγείλουν. Επομένως, η από 27 Ιουνίου 2000 κοινοποίησή τους προς την Επιτροπή ήταν ανειλικρινής και δεν έπρεπε να ληφθεί κατά γράμμα, κατά μείζονα δε λόγο που τα κοινοποιούντα μέρη ανήγγειλαν μόλις στις 13 Ιουλίου 2000 την πρόθεσή τους να εγκαταλείψουν το σχέδιό τους συγκεντρώσεως στις αμερικανικές αρχές ελέγχου (βλ. ανωτέρω σκέψη 20). Εξ αυτού η Επιτροπή συνάγει ότι, κατά την ημερομηνία εκδόσεως της προσβαλλόμενης αποφάσεως, εξακολουθούσε να είναι επίκαιρο το σχέδιο συγκεντρώσεως.

75. Ως προς την προγενέστερη διοικητική πρακτική της, η Επιτροπή διευκρινίζει ότι, σε όλες τις υποθέσεις που επικαλέστηκε η προσφεύγουσα, είχε τεθεί τέρμα στην κοινοποιηθείσα πράξη προτού η Επιτροπή θέσει τον φάκελο στο αρχείο. Σε καμία από τις ανωτέρω περιπτώσεις η Επιτροπή δεν θεώρησε ως επαρκή την απλή ανάκληση της κοινοποίησης. Αντιθέτως, επέμεινε σε δύο υποθέσεις επί της προσκομίσεως αποδεικτικών στοιχείων τα οποία δεν είχαν διαβιβαστεί από τους ενδιαφερομένους αυθορμήτως και με τα οποία βεβαιωνόταν ότι το σχέδιο συγκεντρώσεως είχε όντως εγκαταλειφθεί. Εν προκειμένω, τα κοινοποιούντα μέρη δεν προσκόμισαν το παραμικρό έγγραφο ή αποδεικτικό στοιχείο δυνάμενο να στηρίξει τον ισχυρισμό τους ότι δεν είχαν πλέον την πρόθεση να φέρουν σε πέρας το σχέδιό τους περί συγκεντρώσεως.

- 76 Εν πάση περιπτώσει, η Επιτροπή αποκρούει την άποψη ότι η ίδια αυτής διοικητική πρακτική, η οποία συνίσταται σε σειρά ατομικών αποφάσεων, μπορεί να δημιουργήσει δικαιολογημένη εμπιστοσύνη. Κατά την άποψή της, παρόμοια εμπιστοσύνη θα έπρεπε να εδράζεται τουλάχιστον σε κοινοποίηση ευρέως περιεχομένου. Ομοίως, εκτιμά ότι η κοινή λογική απαγορεύει να εκληφθεί ως συνιστών αφ' εαυτού μη εύλογη ή δυσανάλογη συμπεριφορά το γεγονός ότι η ίδια αποκλίνει από πρακτική που είχε ακολουθήσει σε σειρά προγενέστερων αποφάσεων.
- 77 Τέλος, με το υπόμνημά της ανταπαντήσεως, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι οι προαναφερθείσες στη σκέψη 71 αποφάσεις Ferriere San Carlo κατά Επιτροπής και Fingruth είναι αλυσιτελείς εν προκειμένω. Με τις δύο αυτές αποφάσεις διαπιστώθηκε η ύπαρξη κενού στην κοινοτική νομοθεσία, κενού το οποίο συμπλήρωσε με πάγια διοικητική πρακτική το ενδιαφερόμενο κοινοτικό όργανο. Εν προκειμένω, ο κανονισμός 4064/89 δεν εμφανίζει κανένα κενό και η προσφεύγουσα επικαλείται στην πραγματικότητα την ούτως ειπείν δικαιολογημένη εμπιστοσύνη προς το γεγονός ότι η Επιτροπή δεν θα ασκήσει τις εξουσίες που της επιφυλάσσει ο εν λόγω κανονισμός.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 78 Καταρχάς, επιβάλλεται να προσδιοριστεί το περιεχόμενο του προπαρατεθειμένου στη σκέψη 13 εγγράφου της 27ης Ιουνίου 2000, σύμφωνα με το οποίο τα κοινοποιούντα μέρη ανακάλεσαν επισήμως την από 11 Ιανουαρίου 2000 κοινοποίησή τους και δήλωσαν στην Επιτροπή ότι δεν είχαν «πλέον την πρόθεση να εφαρμόσουν το σχέδιο συγκεντρώσεως υπό τη μορφή που απαντά στην κοινοποίηση».
- 79 Όπως προκύπτει από τους ίδιους τους όρους της, και σε αντίθεση προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα στο πλαίσιο της παρούσας προσφυγής, η κοινοποίηση αυτή δεν αφορούσε την κατ' αρχήν εγκατάλειψη κάθε ιδέας ή σχεδίου συγκεντρώσεως μεταξύ των WorldCom και Sprint, αλλ' απλώς την εγκατάλειψη του σχεδίου συγκεντρώσεως «υπό τη μορφή που απαντά στην κοινοποίηση».

Εξάλλου, η πιθανότητα συγκεντρώσεως «υπό άλλη μορφή στο μέλλον» αντιμετωπίζεται ρητώς, αν και καθ' υπόθεση («[i]nsofar as» — «εφόσον»), στο αυτό έγγραφο. Επίσης, το ανακοινωθέν τύπου της Sprint και οι δηλώσεις του εκπροσώπου τύπου της WorldCom αυθημερόν, όπως παρατίθενται αντιστοίχως ανωτέρω στις σκέψεις 15 και 16, επιβεβαιώνουν ότι τα κοινοποιούντα μέρη διατηρούσαν ακόμη κατά την ως άνω ημερομηνία ελπίδες συγχωνεύσεως των δραστηριοτήτων τους υπό τη μία ή την άλλη μορφή, παρά την εναντίωση του DoJ και της Επιτροπής προς το σχέδιό τους. Στην πραγματικότητα, μόλις με το προαναφερθέν ανωτέρω στη σκέψη 40 ανακοινωθέν τύπου της 13ης Ιουλίου 2000 τα κοινοποιούντα μέρη ανήγγειλαν δημοσίως ότι παραιτούνταν οριστικά από το σχέδιό τους περί συγκεντρώσεως.

80 Επομένως, το ζήτημα που εγείρει ο παρών λόγος ακυρώσεως έγκειται στο αν, υπό τις παρούσες περιστάσεις, η Επιτροπή ήταν αρμόδια να εκδώσει απόφαση δυνάμει του άρθρου 8, παράγραφος 3, του κανονισμού 4064/89, κηρύσσοντας την «κοινοποιηθείσα συγκέντρωση» ασυμβίβαστη προς την κοινή αγορά, ενώ τα κοινοποιούντα μέρη είχαν δηλώσει επισήμως, χωρίς να παραιτηθούν τυπικά από το σχέδιό τους περί συγκεντρώσεως, ότι ανακαλούσαν την κοινοποίησή τους και ότι δεν είχαν πλέον την πρόθεση να εφαρμόσουν το σχέδιο αυτό υπό τη μορφή που είχε εκτεθεί με την κοινοποίηση, επιφυλασσόμενα όμως του ενδεχομένου να συγχωνεύσουν τις δραστηριότητές τους υπό άλλη μορφή στο μέλλον.

81 Συναφώς, επιβάλλεται να υπογραμμιστεί ευθύς εξαρχής ότι, υπό τη μορφή που απαντά στην κοινοποίηση, το επίδικο σχέδιο συγκεντρώσεως ήταν εκείνο που είχε ταυτοποιηθεί συγκεκριμένα και περιγραφεί με τη συμφωνία και το σχέδιο συγχωνεύσεως που είχαν υπογράψει οι WorldCom και Sprint στις 4 Οκτωβρίου 1999, με εξαίρεση οποιαδήποτε άλλη πράξη συγκεντρώσεως που θα μπορούσε θεωρητικώς να μελετηθεί από τα ενδιαφερόμενα μέρη.

82 Ενόψει της ειδικής μορφής που αποδόθηκε με τον τρόπο αυτό στο σχέδιο με την κοινοποίηση, η δήλωση των κοινοποιούντων μερών της 27ης Ιουνίου 2000, υπογραφείσα από τους προσηκόντως εντεταλμένους δικηγόρους να εκπροσωπούν τα μέρη ενώπιον της Επιτροπής, δεν μπορούσε παρά να ερμηνευθεί ως ενέχουσα τη λήξη ισχύος της συμφωνίας και του σχεδίου συγχωνεύσεως, όπως αυτά είχαν συναφθεί και κοινοποιηθεί δυνάμει του άρθρου 4 του κανονισμού 4064/89.

- 83 Υπό τις περιστάσεις αυτές, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι η διάκριση στην οποία προέβη η Επιτροπή με τη δωδέκατη αιτιολογική σκέψη της προσβαλλόμενης αποφάσεως μεταξύ της ανακλήσεως της κοινοποίησεως και της ανακλήσεως της συμφωνίας συγχωνεύσεως που είχε υπογραφεί στις 4 Οκτωβρίου 1999 είναι υπερβολικά τυπολατρική και μάλιστα αυθαίρετη.
- 84 Πράγματι, αφενός, η διάκριση αυτή δεν λαμβάνει υπόψη το γεγονός ότι το από 27 Ιουνίου 2000 έγγραφο των κοινοποιούντων μερών δεν αφορούσε μόνο την ανάκληση της κοινοποίησεως αλλά και την παραίτηση από την εφαρμογή του σχεδίου συγκεντρώσεως «υπό τη μορφή που απαντά στην κοινοποίηση» και άρα υπό τη μορφή της συμφωνίας συγχωνεύσεως της 4ης Οκτωβρίου 1999.
- 85 Αφετέρου, η διάκριση αυτή αγνοεί το περιεχόμενο μιας τέτοιας παραίτησεως, η οποία θίγει κατ' ανάγκη την αποτελεσματικότητα, αν όχι το κύρος, της ίδιας της συμφωνίας περί συγχωνεύσεως. Συναφώς, το συμπέρασμα της Επιτροπής ότι το από 27 Ιουνίου 2000 έγγραφο των κοινοποιούντων μερών «δεν αποτέλεσε τυπική ανάκληση της συμφωνίας περί συγχωνεύσεως» δεν είναι λογική απόρροια του ισχυρισμού των κοινοποιούντων μερών ότι «δεν είχαν πλέον την πρόθεση να εφαρμόσουν» την ανωτέρω συμφωνία.
- 86 Εξάλλου, το γεγονός που επικαλείται η Επιτροπή στη δωδέκατη αιτιολογική σκέψη της προσβαλλόμενης αποφάσεως ότι τα κοινοποιούντα μέρη επεφύλασσαν εις εαυτά το ενδεχόμενο συγχωνεύσεως των δραστηριοτήτων τους υπό άλλη μορφή στο μέλλον, δεν είναι λυσιτελής για τους σκοπούς της εκτιμήσεως αν υφίστατο, κατά τον χρόνο εκδόσεως της προσβαλλόμενης αποφάσεως, τυπικώς έγκυρη συμφωνία συγχωνεύσεως, δυνάμενη να εφαρμοστεί από τα εν λόγω μέρη, επί της οποίας θα μπορούσε να ασκηθεί ο έλεγχος της Επιτροπής.
- 87 Άλλωστε, το γεγονός αυτό είναι ικανό να αναιρέσει μάλλον αντί να επιβεβαιώσει την άποψη της Επιτροπής, δεδομένου ότι είναι αποκαλυπτικό του ότι τα κοινοποιούντα μέρη θεωρούσαν ότι ήταν αναγκαία η έκδοση μιας αποφάσεως περί συγχωνεύσεως για την πραγματοποίησή στο μέλλον, ενδεχομένως, της μελετώμενης συγκεντρώσεως.

- 88 Με τα έγγραφα της, η Επιτροπή προσάπτει, εντούτοις, στα κοινοποιούντα μέρη ότι «δεν επέδειξαν ειλικρίνεια» με την κοινοποίησή τους της 27ης Ιουνίου 2000, οπότε αυτή δεν έπρεπε «να ληφθεί κατά γράμμα».
- 89 Στο μέτρο που η Επιτροπή προσάπτει έτσι στα κοινοποιούντα μέρη ότι δεν παραιτήθηκαν οριστικά, κατά την ως άνω ημερομηνία, από το σχέδιό τους περί συγκεντρώσεως, η αιτίασή της είναι βάσιμη (βλ. ανωτέρω σκέψη 79), αλλά μη επαγόμενη συνέπειες. Πράγματι, δεν αρκεί δύο επιχειρήσεις να μελετούν τη συγχώνευσή τους (ή να εξακολουθούν να μελετούν τη συγχώνευσή τους) ώστε να συντρέχει (ή να υφίσταται) *ipso facto* μεταξύ τους τυπικώς έγκυρη συμφωνία συγκεντρώσεως κατά την έννοια του κανονισμού 4064/89. Η αρμοδιότητα της Επιτροπής δεν μπορεί να εδράζεται σε απλές υποκειμενικές προθέσεις των μερών. Όπως διευκρινίζει το άρθρο 4 του κανονισμού, αυτή εξαρτάται από τη «σύναψη της συμφωνίας» περί συγκεντρώσεως. Όπως ακριβώς η Επιτροπή δεν είναι αρμόδια να εκδώσει απόφαση δυνάμει του κανονισμού 4064/89 πριν από τη σύναψη παρόμοιας συμφωνίας, έτσι παύει να είναι αρμόδια ευθύς μόλις η εν λόγω συμφωνία καταγγελθεί, έστω και αν οι ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις εξακολουθούσαν τις διαπραγματεύσεις τους με σκοπό τη σύναψη συμφωνίας «υπό άλλη μορφή».
- 90 Στο μέτρο που η Επιτροπή προσάπτει ειδικότερα στα κοινοποιούντα μέρη ότι διατήρησαν κρυφίως σε ισχύ την από 4 Οκτωβρίου 1999 συμφωνία τους περί συγχωνεύσεως παρά τους όρους της επίσημης κοινοποίησής τους της 27ης Ιουνίου 2000, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η αιτίασή της, η οποία θα μπορούσε να επάγεται συνέπειες, δεν στηρίζεται σε κανένα αποδεικτικό στοιχείο δυνάμενο να στοιχειοθετηθεί επαρκώς κατά νόμον. Ειδικότερα, στο ανακοινωθέν τύπου της Sprint ή στις δηλώσεις του εκπροσώπου τύπου της WorldCom της 27ης Ιουνίου 2000, που προαναφέρθηκαν, ουδέν στοιχείο έρχεται προς θεμελίωση της αιτιάσεως αυτής, ακόμη και αν υποθεθεί ότι η Επιτροπή μπόρεσε να λάβει υπόψη τα εν λόγω έγγραφα τα οποία δεν μνημονεύονται στην προσβαλλόμενη απόφαση.
- 91 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι, υπό το φως του από 27 Ιουνίου 2000 εγγράφου των κοινοποιούντων μερών, όπως αυτό συνοψίζεται ανωτέρω στη σκέψη 80 και ερμηνεύεται στις σκέψεις 82 έως 86, η Επιτροπή όφειλε να διαπιστώσει ότι δεν ήταν πλέον αρμόδια, ελλείψει «συμφωνίας» συγκεντρώσεως κατά την έννοια του άρθρου 4 του κανονισμού 4064/89, να εκδώσει απόφαση δυνάμει του άρθρου 8, παράγραφος 3, του κανονισμού, κηρύσσουσα «την κοινοποιηθείσα πράξη συγκεντρώσεως» ασυμβίβαστη προς την κοινή αγορά.

- 92 Η ανωτέρω εκτίμηση δεν μπορεί να αναιρεθεί από κανένα άλλο επιχείρημα εξ όσων προέβλεπε η Επιτροπή στο πλαίσιο της παρούσας προσφυγής.
- 93 Ασφαλώς, όπως ορθώς υποστήριξε η Επιτροπή, αναφερόμενη στη σκέψη 53 της προαναφερθείσας στη σκέψη 73 της παρούσας αποφάσεως Air France κατά Επιτροπής, η αρμοδιότητά της δεν περιορίζεται αποκλειστικά στις κοινοποιούμενες πράξεις συγκεντρώσεως, δεδομένου ότι η κοινοποίηση είναι απλώς το μέσο που διευκολύνει την άσκηση αρμοδιότητας που διαθέτει εν πάση περιπτώσει η Επιτροπή και που δεν μπορεί να εξαρτάται μόνο από τη βούληση των μερών.
- 94 Συναφώς, είναι απορριπτέο το επιχείρημα της Γερμανικής Κυβερνήσεως ότι απόφαση περί ασυμβίβαστου δυνάμει του άρθρου 8, παράγραφος 3, του κανονισμού 4064/89 μπορεί να εκδοθεί μόνον οσάκις η συγκέντρωση, μη κοινοποιηθείσα καθ' υπόθεση, έχει ήδη εφαρμοστεί και καθίστανται αναγκαία μέτρα αποσυγκεντρώσεως δυνάμει του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού. Η ερμηνεία αυτή αντίκειται προς το πνεύμα και το γράμμα του κανονισμού 4064/89, ιδίως δε του άρθρου 14, παράγραφος 2, στοιχείο γ', αυτού.
- 95 Εντούτοις, η Επιτροπή οφείλει κατά την εξέτασή της να λαμβάνει υπόψη το υφιστάμενο νομικό και πραγματικό πλαίσιο και ειδικότερα να στηρίζεται στις ακριβείς διατάξεις της μη κοινοποιηθείσας συμφωνίας διά της οποίας πραγματοποιείται η συγκέντρωση (βλ., κατ' αναλογία, όσον αφορά την αυτεπάγγελτη εκ μέρους της Επιτροπής εξέταση μιας μη κοινοποιηθείσας και περιοριστικής του ανταγωνισμού συμφωνίας, απόφαση του Πρωτοδικείου της 5ης Απριλίου 2001, T-16/98, *Wirtschaftsvereinigung Stahl* κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2001, σ. II-1217, σκέψεις 32 και 33).
- 96 Έτσι, ναι μεν τα συμβαλλόμενα σε συμφωνία συγκεντρώσεως μέρη δεν μπορούν να στερούν από την Επιτροπή την αρμοδιότητά της ανακαλώντας την κοινοποίησή τους, πρέπει όμως περαιτέρω και η Επιτροπή, κατά την άσκηση της εν λόγω αρμοδιότητας, να αποφαινεται επί πραγματικής πράξεως συγκεντρώσεως και όχι επί αορίστων προθέσεων των μερών να συγχωνεύσουν τις δραστηριότητές τους υπό άλλη μορφή στο μέλλον, όπως έπραξε εν προκειμένω, μετά την ανάκληση της κοινοποιήσεως και την εγκατάλειψη της πράξεως υπό την αρχικώς μελετώμενη μορφή της.

- 97 Εξάλλου, η Επιτροπή δεν μπορεί, χωρίς να εκτεθεί στον κίνδυνο να υποπέσει σε πλάνες περί την εκτίμηση δυνάμενες να έχουν ουσιώδη επίπτωση επί της εκτιμήσεώς της της πράξεως συγκεντρώσεως που όντως αμφισβητείται, να αναγάγει την αξιολόγησή της στις διατάξεις συμφωνίας από την εφαρμογή της οποίας τα μέρη δήλωσαν επισήμως ότι παραιτούνται.
- 98 Εν προκειμένω, η από 27 Ιουνίου 2000 κοινοποίηση των κοινοποιούντων μερών προς την Επιτροπή συνεπαγόταν, τουλάχιστον, ότι τα εν λόγω μέρη προέβλεπαν την επέλευση ορισμένων τροποποιήσεων της κοινοποιηθείσας συμφωνίας συγχω-νεύσεως προτού η μελετώμενη συγκέντρωση μπορέσει ενδεχομένως να πραγματοποιηθεί «υπό άλλη μορφή» στο μέλλον και ότι η εν λόγω συμφωνία, επομένως, δεν εξέφραζε πλέον την κοινή τους βούληση. Έπεται ότι η εκτίμηση των διατάξεων της κοινοποιηθείσας συμφωνίας με την προσβαλλόμενη απόφαση αγνοεί κατ' ανάγκη το περιεχόμενο της νέας ενδεχομένως μελετώμενης πράξεως, για το μέλλον, εκ μέρους των κοινοποιούντων μερών.
- 99 Η συγκεκριμένη, λοιπόν, πλάνη είχε σημαντική επίπτωση στην εκ μέρους της Επιτροπής, με την προσβαλλόμενη απόφαση, εκτίμηση της πράξεως συγκεντρώσεως. Πράγματι, αν η Επιτροπή είχε λάβει υπόψη το πραγματικό περιεχόμενο της μελετώμενης από τα εμπλεκόμενα μέρη υπό άλλη μορφή πράξης συγκεντρώσεως δεν αποκλείεται η εκτίμησή της να ήταν διαφορετική και να θεωρούσε ότι η εν λόγω πράξη δεν ήταν ασυμβίβαστη προς την κοινή αγορά (βλ., κατ' αναλογία, προαναφερθείσα στη σκέψη 95 απόφαση *Wirtschaftsvereinigung Stahl* κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 45).
- 100 Στην αλληλουχία αυτή επιβάλλεται να υπογραμμιστεί επίσης ότι οι πλάνες περί την εκτίμηση στις οποίες υπέπεσε η Επιτροπή, ενεργώντας όπως το έπραξε εν προκειμένω, μπορούσαν να αποφευχθούν ευχερώς. Ειδικότερα, ουδεμία επιταγή σε επίπεδο προθεσμιών απαιτούσε την εκ μέρους της εσπευσμένη έκδοση μιας τόσο παρακινδυνευμένης αποφάσεως όσο η προσβαλλόμενη.

- 101 Πράγματι, όπως προκύπτει από την ενδέκατη αιτιολογική σκέψη της προσβαλλόμενης αποφάσεως, η Επιτροπή θεώρησε ότι η έσχατη προθεσμία για την έκδοση της εν λόγω αποφάσεως, μετά την παρέλευση της οποίας η πράξη θα λογιζόταν ως συμβατή προς την κοινή αγορά κατ' εφαρμογή του άρθρου 10, παράγραφος 6, του κανονισμού 4064/89, έληγε την Τετάρτη 12 Ιουλίου 2000. Με το υπόμνημά της αντικρούσεως, η Επιτροπή διευκρίνισε εξάλλου ότι συνεδριάζει εν σώματι άπαξ εβδομαδιαίως, κατά κανόνα την Τετάρτη, ότι οι βάσει του άρθρου 8, παράγραφος 3, του κανονισμού 4064/89 αποφάσεις εκδίδονται σχεδόν συστηματικά μέσω προφορικής διαδικασίας ώστε να διασφαλίζεται αυξημένη διαφάνεια και ότι αποτελεί κανόνα να υποβάλλεται το σχέδιό της κατά την προ προηγούμενη συνεδρία που προηγείται της προβλεπόμενης το άρθρο 10, παράγραφος 3, του κανονισμού 4064/89 ημερομηνίας εκπνοής της προθεσμίας, κατά τρόπον ώστε να παρέχεται στο σώμα η δυνατότητα να αποφαινεται επί τροποποιημένου κειμένου σε περίπτωση κατά την οποία η πλειοψηφία των μελών της θα εναντιωνόταν στην πρώτη εκδοχή.
- 102 Έτσι, αν διατηρούσε αμφιβολίες ως προς το περιεχόμενο ή την ειλικρίνεια της από 27 Ιουνίου 2000 κοινοποίησης των κοινοποιούντων μερών, η Επιτροπή διέθετε απολύτως την ευχέρεια, κατά τη συνεδρία της Τετάρτης 28ης Ιουνίου 2000, να αναβάλει την τυπική υιοθέτηση της προσβαλλόμενης πράξεως για την Τετάρτη 5 ή την Τετάρτη 12 Ιουλίου 2000 και να απευθύνει εν τω μεταξύ στα κοινοποιούντα μέρη αίτηση παροχής πληροφοριών δυνάμει του άρθρου 11, παράγραφος 1, του κανονισμού 4064/89, ενδεχομένως εκδίδοντας απόφαση δυνάμει της παραγράφου 5 της ίδιας διατάξεως.
- 103 Επί πλέον, δυνάμει του άρθρου 10, παράγραφος 4, του κανονισμού 4064/89, η ανώτατη προθεσμία τεσσάρων μηνών που προβλέπει η παράγραφος 3 του ίδιου άρθρου αναστέλλεται κατ' εξαίρεση, προκειμένου να μεσολαβήσει απόφαση περί ασυμβιβάστου δυνάμει του άρθρου 8, παράγραφος 3, οσάκις η Επιτροπή, λόγω περιστάσεων για τις οποίες ευθύνεται μία από τις συμμετέχουσες στη συγκέντρωση επιχειρήσεις, υποχρεώνεται να ζητήσει πληροφοριακό στοιχείο εκδίδοντας απόφαση κατ' εφαρμογή του άρθρου 11. Εμπίπτουν, ειδικότερα, στις εν λόγω περιστάσεις, δυνάμει του άρθρου 9, παράγραφος 1, στοιχεία α' και δ', του κανονισμού εφαρμογής, το γεγονός ότι οι πληροφορίες που ζήτησε η Επιτροπή από ένα εκ των κοινοποιούντων μερών, δυνάμει του άρθρου 11, παράγραφος 1, του κανονισμού 4064/89, δεν της κοινοποιήθηκαν στο ακέραιο εντός της προθεσμίας που έταξε η ίδια και το γεγονός ότι τα κοινοποιούντα μέρη παρέλειψαν να κοινοποιήσουν στην Επιτροπή ουσιώδεις τροποποιήσεις των εκτιθεμένων με την κοινοποίησή τους στοιχείων.

- 104 Έτσι, εν προκειμένω, η Επιτροπή ήταν σε θέση να ελέγξει, στηριζόμενη σε τυπικές αποδείξεις, το κατά πόσον ήταν πραγματική η ανάκληση ή εγκατάλειψη της συμφωνίας συγχωνεύσεως, όπως η ίδια αναγνωρίζει ότι το έπραξε στο παρελθόν, επ' ευκαιρία τουλάχιστον δύο άλλων πράξεων συγκεντρώσεως (βλ. κατωτέρω σκέψη 111), εφόσον έκρινε ότι δεν είχε ενημερωθεί ικανοποιητικά ώστε να περατώσει τη διαδικασία υπό το φως της από 27 Ιουνίου 2000 κοινοποιήσεως των κοινοποιούντων μερών.
- 105 Η Επιτροπή δεν μπορεί περαιτέρω να επικαλείται την ανάγκη στην οποία βρέθηκε να προλάβει τυχόν καθ' υπέρβαση ή κατάχρηση χρησιμοποίηση της από 27 Ιουνίου 2000 κοινοποιήσεως των κοινοποιούντων μερών.
- 106 Ειδικότερα, δεν συνέτρεχε λόγος να φοβείται ότι τα κοινοποιούντα μέρη, παραμερίζοντας εσκεμμένως την απαγόρευση του άρθρου 7, παράγραφος 1, του κανονισμού 4064/89, θα συνέχιζαν την εφαρμογή του σχεδίου τους περί συγκεντρώσεως, είτε υπό την κοινοποιηθείσα είτε υπό οποιαδήποτε άλλη μορφή, μετά την ανάκληση της κοινοποιήσεως. Πράγματι, όπως υπογραμμίζουν η προσφεύγουσα και η Γερμανική Κυβέρνηση, τα κοινοποιούντα μέρη θα μπορούσαν να ενεργήσουν τοιουτοτρόπως μόνον εκτιθέμενα στον κίνδυνο της επιβολής των προβλεπόμενων στο άρθρο 14, παράγραφος 2, στοιχείο β', του κανονισμού 4064/89 προστίμων, τα οποία μπορούν να εγγίσουν το 10 % του συνολικού κύκλου εργασιών τους. Τα σχετικά πρόστιμα είναι εξίσου ανασχετικά με τα προβλεπόμενα στο άρθρο 14, παράγραφος 2, στοιχείο γ', του κανονισμού σε περίπτωση κατά την οποία οι επιχειρήσεις προβαίνουν σε πράξη κηρυχθείσα ασυμβίβαστη προς την κοινή αγορά με απόφαση ληφθείσα κατ' εφαρμογή του άρθρου 8, παράγραφος 3.
- 107 Ενόψει του συνόλου των προεκτεθεισών σκέψεων, επιβάλλεται το συμπέρασμα ότι, εκδίδοντας την προσβαλλόμενη απόφαση μολονότι τα κοινοποιούντα μέρη είχαν ανακαλέσει επισήμως την κοινοποίησή τους και ενημερώσει την Επιτροπή για την εγκατάλειψη της συγκεντρώσεως υπό την μελετώμενη με την κοινοποίηση μορφή, το εν λόγω θεσμικό όργανο υπερέβη τα όρια της αρμοδιότητας που του απονέμει ο κανονισμός 4064/89.

- 108 Εν πάση περιπτώσει, ακόμη και αν υποτεθεί ότι η Επιτροπή δεν ήταν αναρμόδια να εκδώσει την προσβαλλόμενη απόφαση, όπως η ίδια υποστηρίζει εκκινούσα από τη διάκριση στην οποία προβαίνει μεταξύ της ανακλήσεως της κοινοποίησης και της ανακλήσεως της συμφωνίας περί συγχωνεύσεως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, ενεργώντας με τον τρόπο αυτό, η Επιτροπή απέστη αιφνιδίως της πάγιας διοικητικής πρακτικής της, όπως αυτή είχε περιέλθει σε γνώση του κοινού. Συναφώς, η προσφεύγουσα έκανε λόγο για είκοσι υποθέσεις επί των οποίων η Επιτροπή είχε δώσει την εντύπωση ότι για την ίδια αρκούσε η απλή ανάκληση της κοινοποίησης εκ μέρους των ενδιαφερομένων μερών προκειμένου να περατώσει χωρίς την έκδοση αποφάσεως επί της ουσίας διαδικασία σχετικά με υπόθεση συγκεντρώσεως.
- 109 Έτσι, υπό το φως των ανακοινώσεων της Επιτροπής που τιτλοφορούνταν «Ανάκληση της κοινοποίησης πράξεως συγκεντρώσεως», μοναδικά έγγραφα που είχαν δημοσιευθεί αντίστοιχα επί των υποθέσεων αριθ. IV/M.608, Ericsson/Ascom (ΕΕ 1995, C 292, σ. 8), και IV/M.680, Kvaerner/Amec (ΕΕ 1996, C 8, σ. 4), το εν λόγω όργανο αποφάσισε προφανώς να θέσει στο αρχείο τον φάκελο, χωρίς να εκδώσει απόφαση, την ίδια ημέρα κατά την οποία τα κοινοποιούντα μέρη του γνωστοποίησαν ότι είχαν «αναστείλει την εφαρμογή του κοινοποιηθέντος σχεδίου συγκεντρώσεως», «οπότε αποφάσισαν να ανακαλέσουν την κοινοποίηση».
- 110 Εξάλλου, σε μεγάλο αριθμό άλλων υποθέσεων [αριθ. IV/M.208, Scott/Mölnlycke· αριθ. IV/M.238, Siemens/Philips Kabel· αριθ. IV/M.388, Unilever France/Ortiz Milko· αριθ. IV/M.418, Tractebel/Distrigaz· αριθ. IV/M.494, Colonia/Lefac/KMK-CCI· αριθ. IV/M.562, Swissair/Sabena· αριθ. IV/M.592, RWE-DEA/Enichem Augusta· αριθ. IV/M.805, Telecom-2· αριθ. IV/M.852, BASF/Shell· αριθ. IV/M.888, Metallgesellschaft/AG· αριθ. IV/M.892, Hochtief/Deutsche Bank/Holzmann· αριθ. IV/M.905, Schweizer Rück/SAFR· αριθ. IV/M.948, Watt AG· αριθ. IV/M.974, Bertelsmann/Burda-Host· αριθ. IV/M.1010, Artémis/Worms & Cie· αριθ. IV/M.1047, Wienerberger/Cremer & Breuer (ΕΕ 1998, C 93, σ. 23)· αριθ. IV/M.1246, LHZ/Carl Zeiss (ΕΕ 1998, C 384, σ. 9)· αριθ. IV/M.1277, BLG Container/Maersk/Sea-Land Service (ΕΕ 1998, C 290, σ. 12)· αριθ. IV/M.1321, Verbund/Kelag/Porr/OMV Proterra/Siemens/KRV (ΕΕ 1998, C 382, σ. 3)· αριθ. IV/M.1431, Ahlström/Kvaerner (ΕΕ 1999, C 263, σ. 3)· αριθ. IV/M.1447, Deutsche Post/Trans-o-flex (ΕΕ 1999, C 130, σ. 9)· αριθ. IV/M.1609, Elf/Saga· αριθ. IV/M.1703, Phelps Dodge/Asarco (ΕΕ 1999, C 313, σ. 7)· COMP/M.2117, Aker Maritime/Kvaerner (ΕΕ 2001, C

9, σ. 5), και COMP/M.1829, HMTF Nabisco Group Holdings/Burlington Biscuits/United Biscuits], η ανακοίνωση στην Επίσημη Εφημερίδα και/ή το ανακοινωθέν τύπου περί περατώσεως της διαδικασίας περιορίζονται στην αναφορά ότι «τα κοινοποιούντα μέρη πληροφόρησαν την Επιτροπή ότι ανακαλούσαν την κοινοποίησή τους», χωρίς μνεία της τύχης που επιφυλασσόταν στο ίδιο το σχέδιο ή τη συμφωνία περί συγκεντρώσεως. Διατυπώνοντας με τον τρόπο αυτό τα επίδικα δημόσια έγγραφα, η Επιτροπή έδωσε κατ' ανάγκη λαβή στους ενδιαφερομένους κύκλους να πιστέψουν ότι η ανάκληση της κοινοποίησης ισοδυναμούσε για την ίδια στην πράξη με την εγκατάλειψη του σχεδίου συγκεντρώσεως, έστω και αν η πραγματική διοικητική πρακτική της υπήρξε ενδεχομένως διαφορετική.

- 111 Συναφώς, η Επιτροπή αναφέρθηκε, με το υπόμνημά της αντικρούσεως, σε δύο υποθέσεις [αριθ. IV/1328, KLM/Martinair (ΕΕ 1999, C 162, σ. 7) και αριθ. IV/M.1412, Hutchison Whampoa/RMPM/ECT (ΕΕ 1999, C 256, σ. 5)], επί των οποίων, όπως υποστηρίζει, δεδομένου ότι τα μέρη δεν προσκόμισαν αυθορμήτως τα αποδεικτικά στοιχεία περί εγκαταλείψεως του σχεδίου τους συγκεντρώσεως, η ίδια ενέμεινε επί της προσκομίσεως παρομοίων αποδείξεων προτού θέσει τον φάκελο στο αρχείο. Εντούτοις, τα γνωστοποιηθέντα στο κοινό μέσω της κοινοποίησης στην Επίσημη Εφημερίδα και/ή ανακοινωθέντος τύπου στοιχεία των εν λόγω υποθέσεων δεν κάνουν λόγο για τέτοια επιμονή εκ μέρους της Επιτροπής. Εν πάση περιπτώσει, η Επιτροπή δεν εξηγεί τους λόγους για τους οποίους δεν έπραξε το ίδιο στην παρούσα υπόθεση αντί να σπεύσει να εκδώσει αρνητική απόφαση την επομένη της ανακλήσεως της κοινοποίησης.

- 112 Υπό τις περιστάσεις αυτές, τα κοινοποιούντα μέρη νομιμοποιούνταν να αναμένουν ότι η από 27 Ιουνίου 2000 ανακοίνωσή τους αρκούσε να επαχθεί τη θέση του φακέλου στο αρχείο, σύμφωνα με την προγενέστερη διοικητική πρακτική της Επιτροπής που είχε περιέλθει σε γνώση του κοινού και ελλείψει ενδείξεων προσκομισθεισών από την ίδια περί του αντιθέτου. Συναφώς, σε αντίθεση προς όσα υποστηρίζει η Επιτροπή, η νομολογία του Δικαστηρίου επιβεβαιώνει ότι απλή διοικητική πρακτική ή ανοχή, μη αντικείμενη στην ισχύουσα κανονιστική ρύθμιση και μη εμπλέκουσα την άσκηση εξουσίας εκτιμήσεως, μπορεί να οδηγήσει στη δικαιολογημένη εμπιστοσύνη των ενδιαφερομένων, χωρίς κατ' ανάγκη να στηρίζεται σε ανακοίνωση γενικού περιεχομένου (απόφαση του Δικαστηρίου της 1ης Οκτωβρίου 1987, 84/85, Ηνωμένο Βασίλειο κατά Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 3765, προαναφερθείσες στη σκέψη 71 αποφάσεις Ferriere San Carlo κατά Επιτροπής και Fingruth, διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 10ης Ιουνίου 1988, C-152/88 R, Sofrimport κατά Επιτροπής, Συλλογή 1988, σ. 2931).

- 113 Κατόπιν αυτού, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι η Επιτροπή παραβίασε τουλάχιστον τη δικαιολογημένη εμπιστοσύνη των κοινοποιούντων μερών εκδίδοντας την προσβαλλόμενη απόφαση χωρίς να τα ειδοποιήσει προηγουμένως ως προς το ότι η κοινοποίησή τους δεν την ικανοποιεί και ως προς το ότι δεν είχε την πρόθεση να εκδώσει απόφαση δυνάμει του άρθρου 8, παράγραφος 3, του κανονισμού 4064/89 αν τα εν λόγω μέρη δεν προσκόμιζαν πάραυτα την επίσημη απόδειξη της ανακλήσεως της συμφωνίας περί συγχωνεύσεως.
- 114 Όπως προκύπτει από τις προεκτεθείσες σκέψεις, ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως είναι βάσιμος. Επιβάλλεται, επομένως, η ακύρωση, σύμφωνα με τα αιτήματα της προσφεύγουσας, της προσβαλλόμενης αποφάσεως, χωρίς να απαιτείται η απόφαση επί των λοιπών λόγων ακυρώσεως και επιχειρημάτων που αναπτύχθηκαν εκ μέρους της προς στήριξη της προσφυγής της.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 115 Δυνάμει του άρθρου 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρξε σχετικό αίτημα του αντιδίκου. Δεδομένου ότι η Επιτροπή ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με τα αιτήματα της προσφεύγουσας.
- 116 Εντούτοις, κατά το άρθρο 87, παράγραφος 4, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας, τα παρεμβάντα στη διαφορά κράτη μέλη φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (δεύτερο τμήμα)

αποφαινεται:

- 1) Ακυρώνει την απόφαση 2003/790/ΕΚ της Επιτροπής, της 28ης Ιουνίου 2000, με την οποία κηρύσσεται ασυμβίβαστη προς την κοινή αγορά και τη Συμφωνία ΕΟΧ πράξη συγκεντρώσεως (Υπόθεση COMP/M.1741 — MCI WorldCom/Sprint).
- 2) Καταδικάζει την Επιτροπή να φέρει, πέραν των δικών της δικαστικών εξόδων, και εκείνα της MCI, Inc.
- 3) Η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας και η Γαλλική Δημοκρατία φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους.

Pirrung

Meij

Forwood

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 28 Σεπτεμβρίου 2004.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος

H. Jung

J. Pirrung